

eduard

LIMITED
EDITION

BATTLE OF BRITAIN SPITFIRE Mk.I

STAVEBNÍ NÁVOD

1/48

11197-NAV 1

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započítím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS

*

INSTR. SYMBOL

*

INSTRUKTION SINNBILDEN

*

SYMBLES

*

記号の説明

-

OPTIONAL
VOLBA
-

BEND
OHNOUT
-

SAND
BROUSIT
-

OPEN HOLE
VYVRTAT OTVOR
-

SYMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽ
-

REMOVE
ODRÍZNOUT
-

REVERSE SIDE
OTOČIT
-

APPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽÍT EDUARD MASK
NABARVIT

PARTS

*

DÍLY

*

TEILE

*

PIÈCES

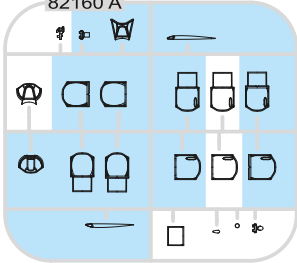
*

部品

PLASTIC PARTS

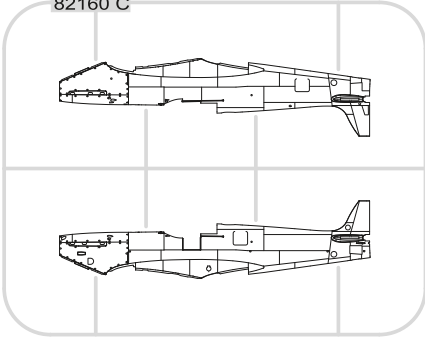
A>

82160 A

C>

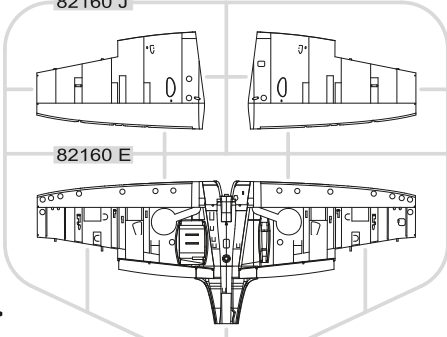
82160 C

J>

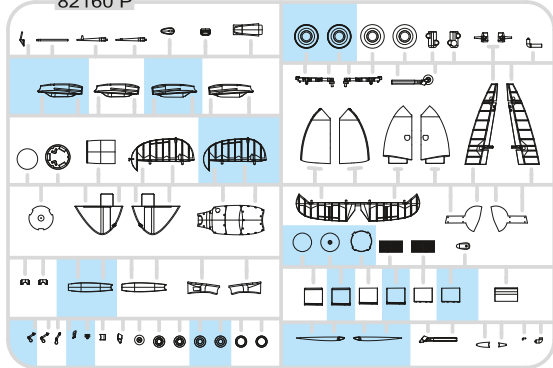
82160 J

82160 E

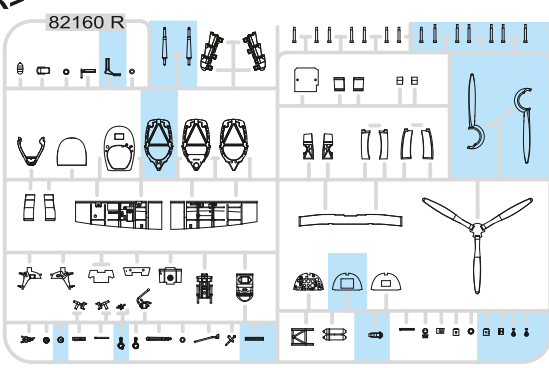
P>

82160 P

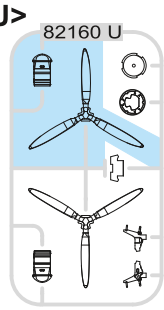
R>

82160 R

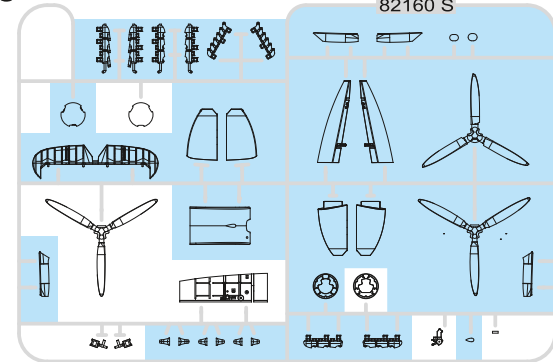
U>

82160 U

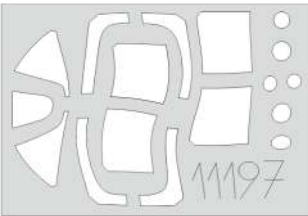

S>

82160 S

eduard MASK

PE - PHOTO ETCHED DETAIL PARTS

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. - 使用しない部品

COLOURS

*

BARVY

*

FARBEN

*

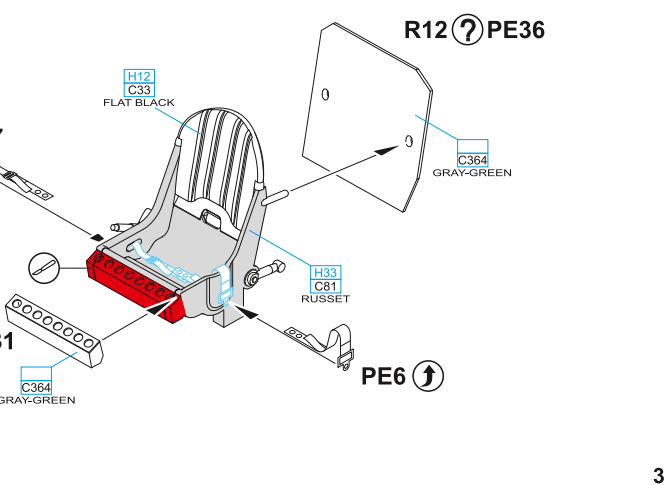
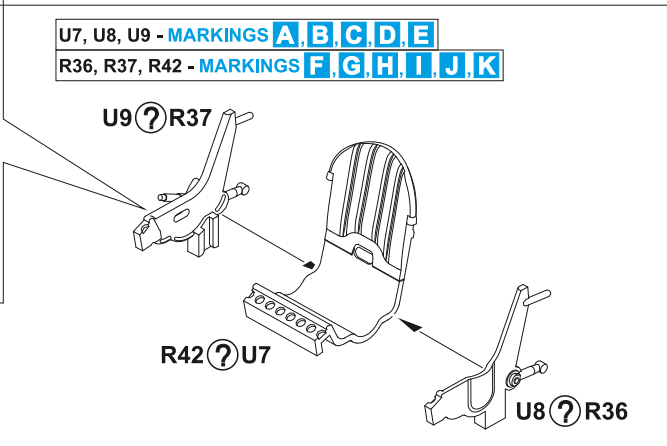
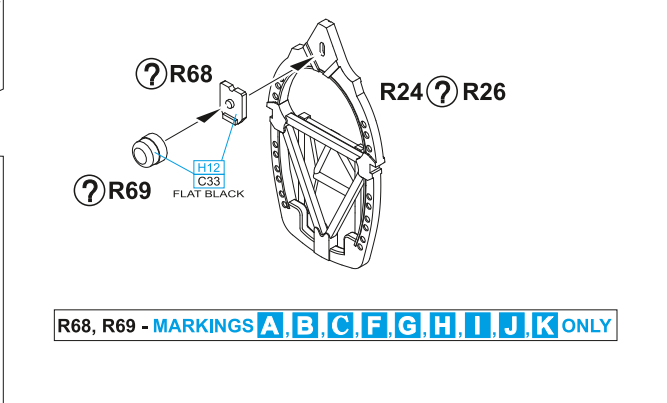
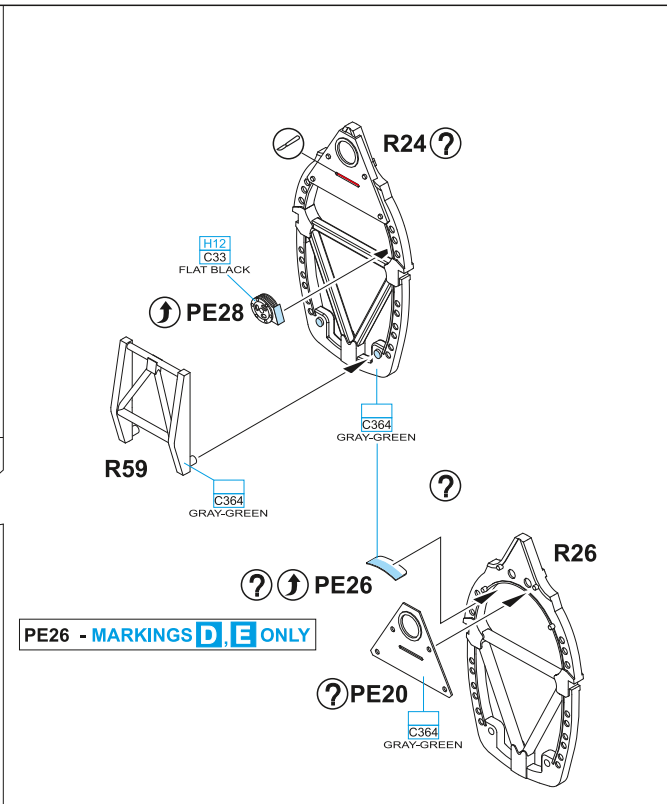
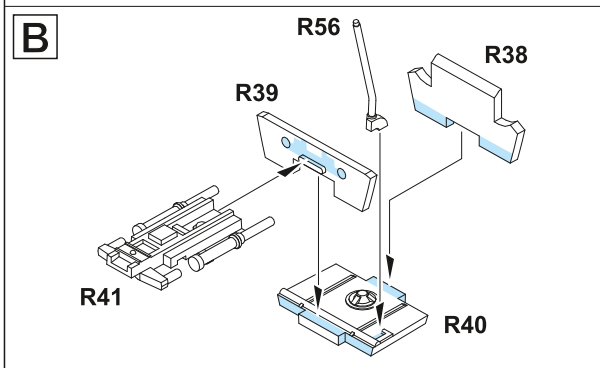
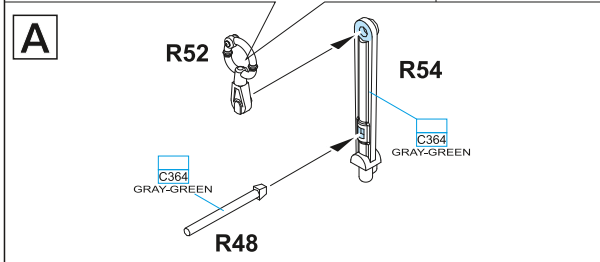
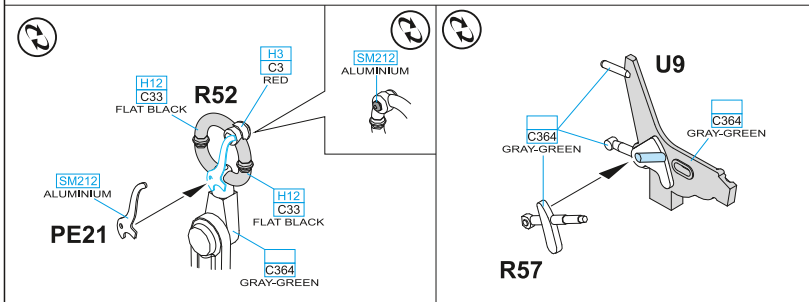
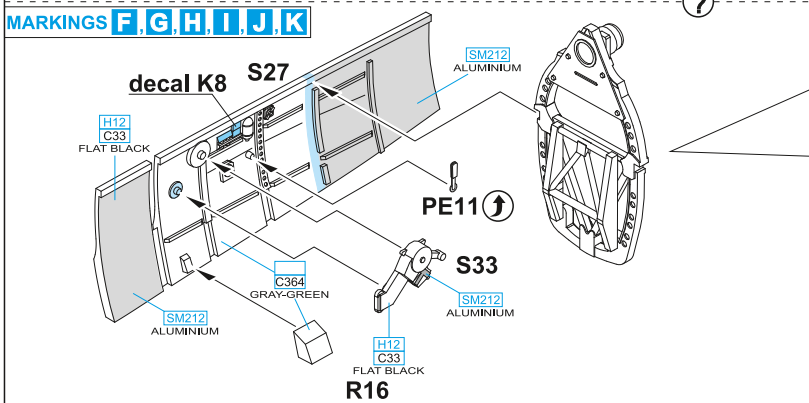
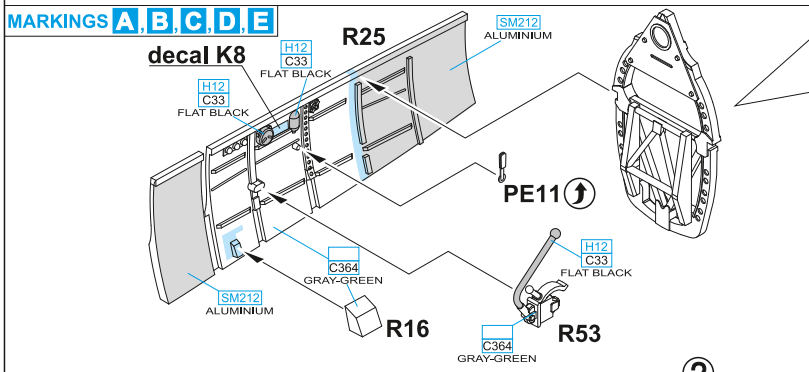
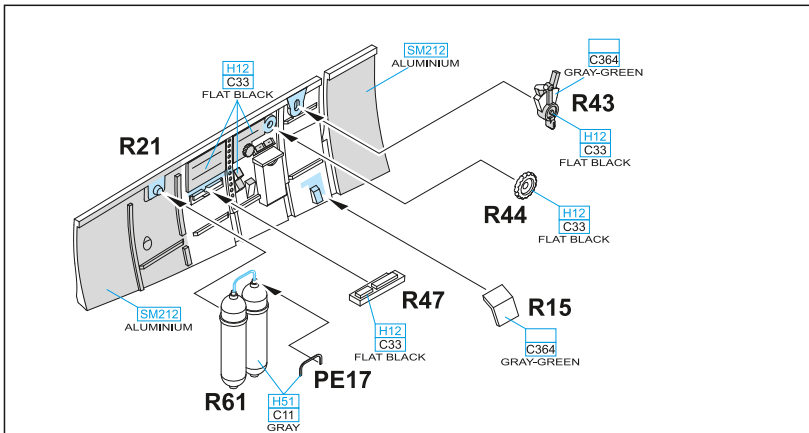
PEINTURE

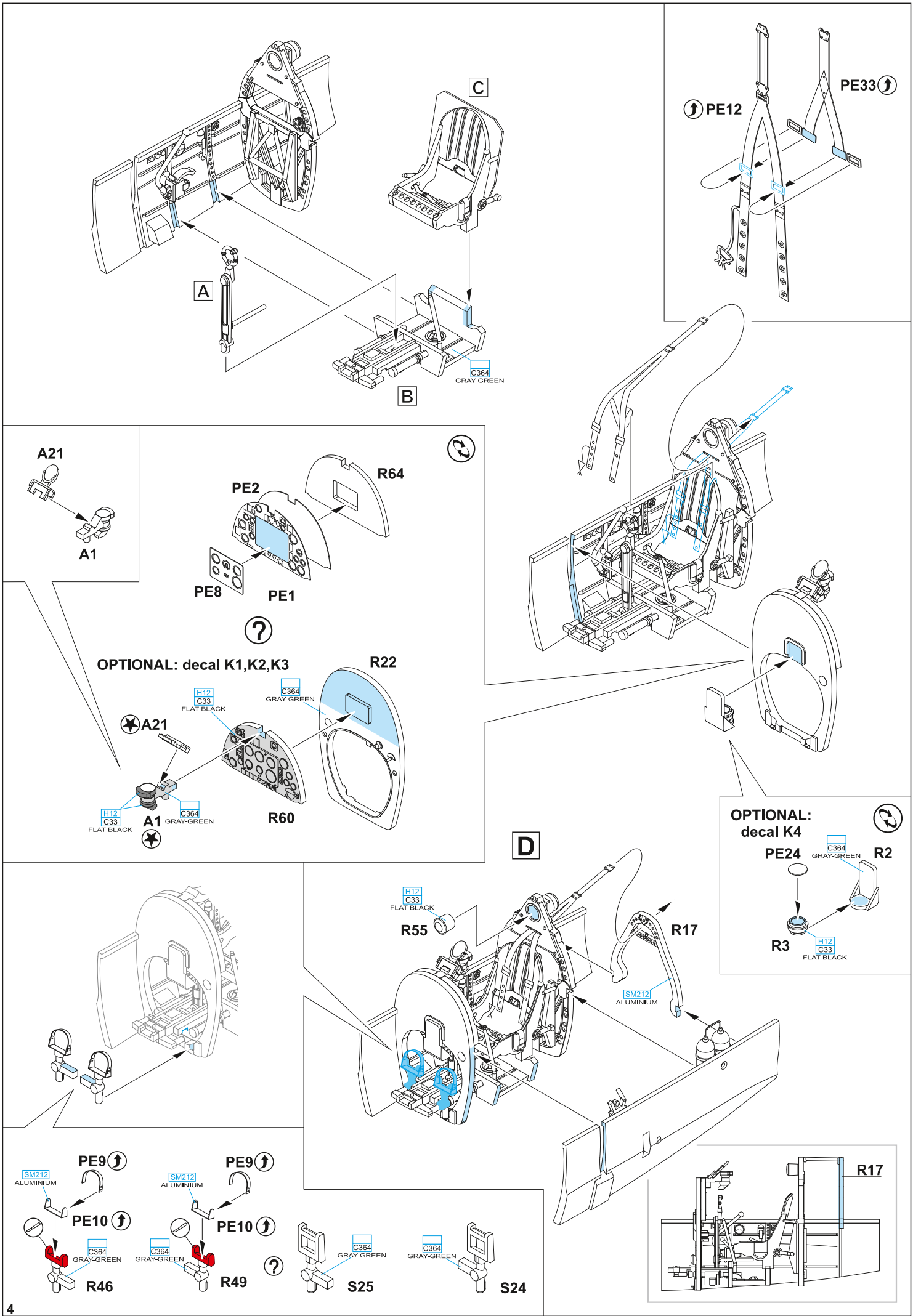
*

色

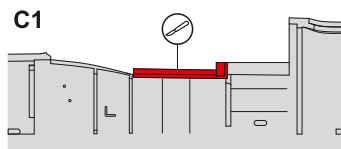
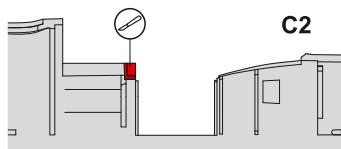
GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H3	C3	RED
H4	C4	YELLOW
H8	C8	SILVER
H11	C62	FLAT WHITE
H12	C33	FLAT BLACK
H33	C81	RUSSET
H51	C11	LIGHT GULL GRAY
H72	C369	DARK EARTH
H74	C368	SKY
H76	C61	BURNT IRON

GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H77	C137	TIRE BLACK
H84	C42	MAHOGANY
H90	C47	CLEAR RED
H94	C138	CLEAR GREEN
H330	C361	DARK GREEN
	C364	AIRCRAFT GRAY-GREEN
Mr.COLOR SUPER METALLIC		
	SM201	SUPER FINE SILVER 2
	SM212	ALUMINIUM

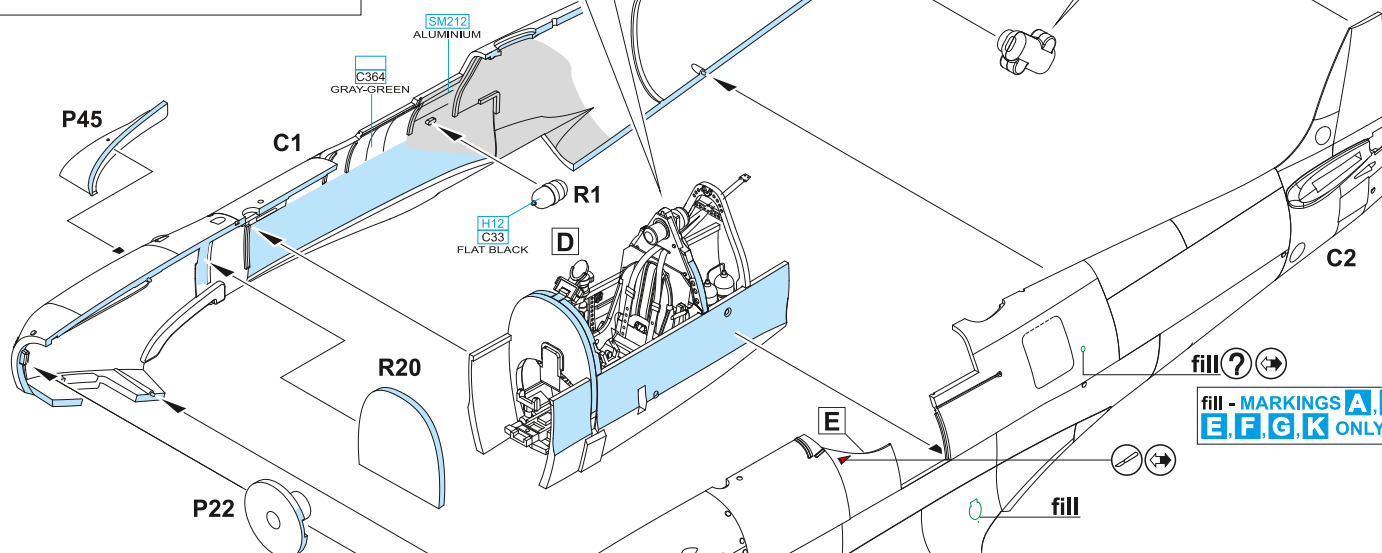
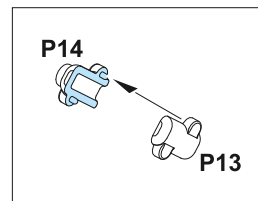
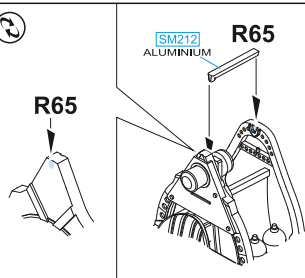

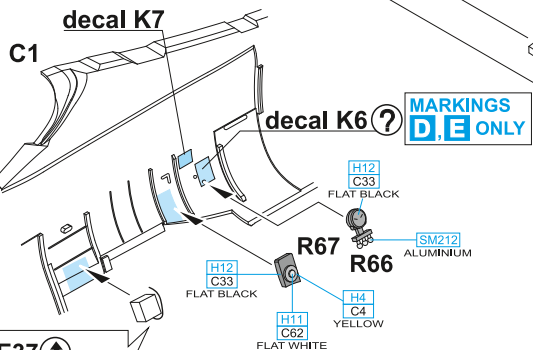
FOR CLOSED CANOPY ONLY

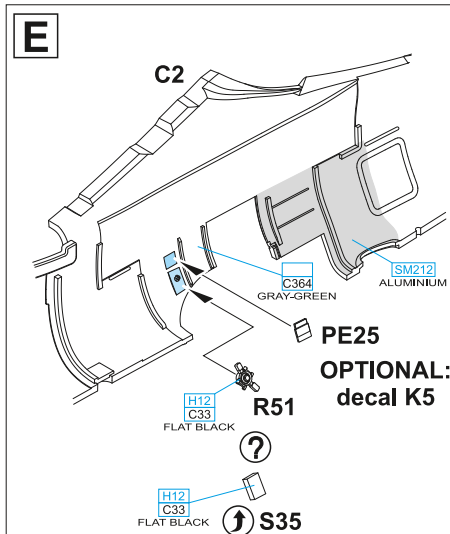
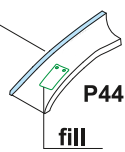
?

fill ?
fill - MARKINGS A, D, E, F, G, K ONLY

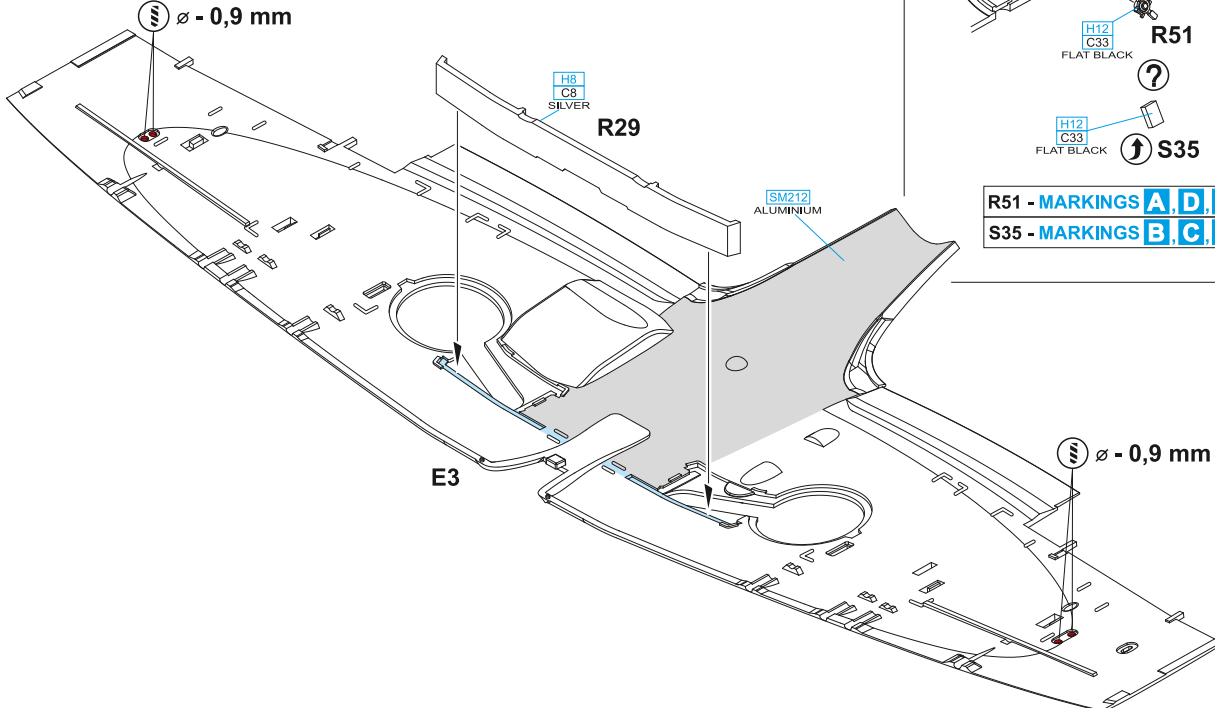

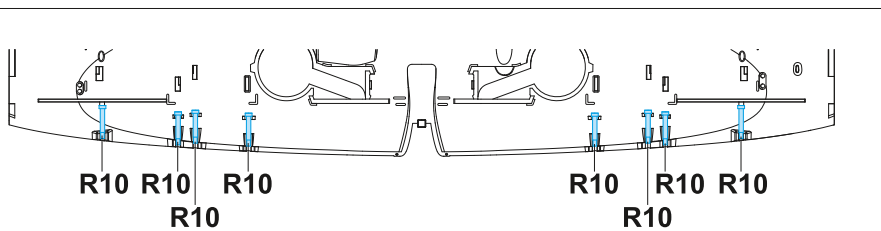
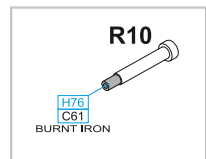
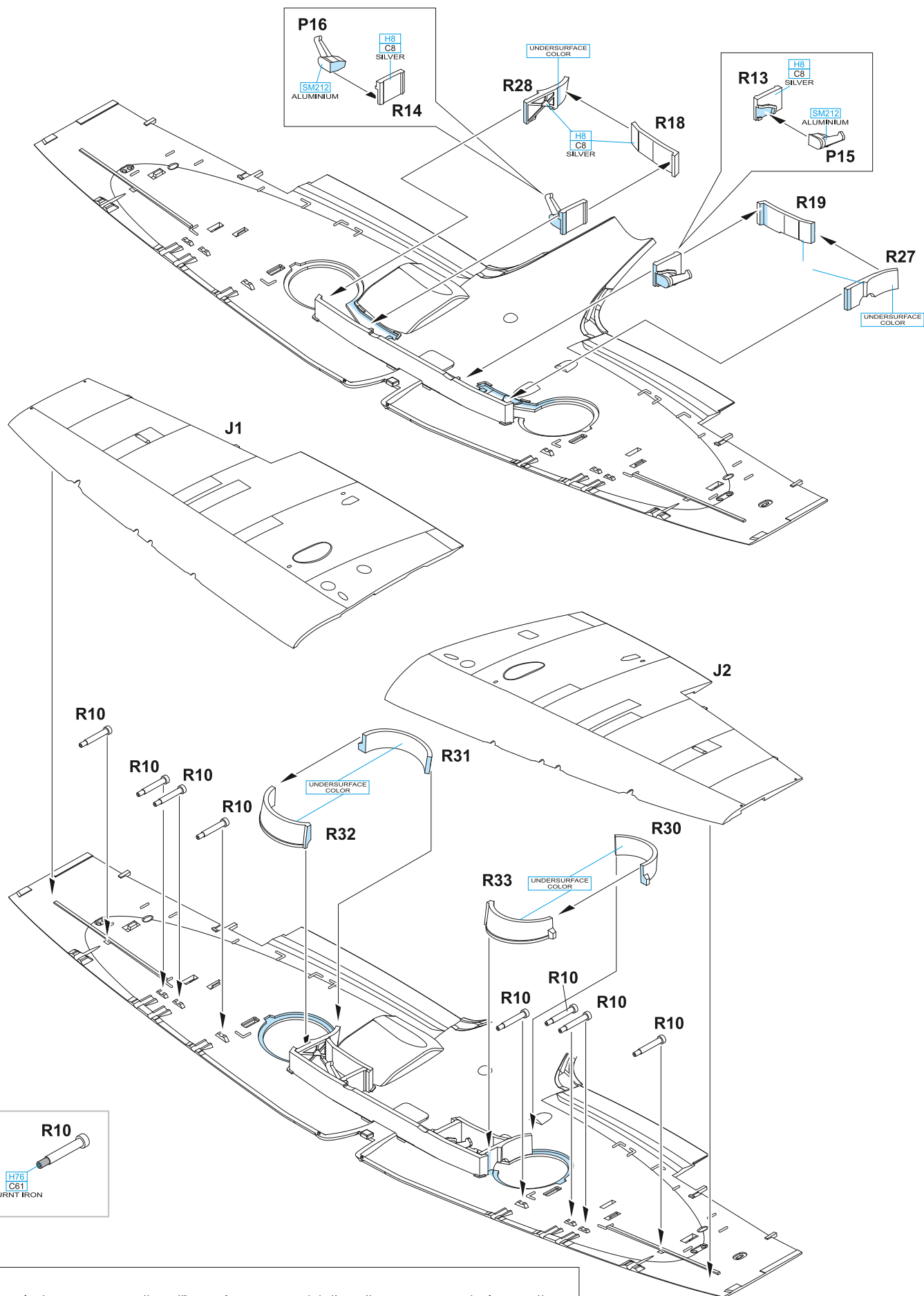
R66, R67 - MARKINGS A, B, C, F, G, H, I, J ONLY
PE37, PE38 - MARKINGS A, B, C, D, E ONLY

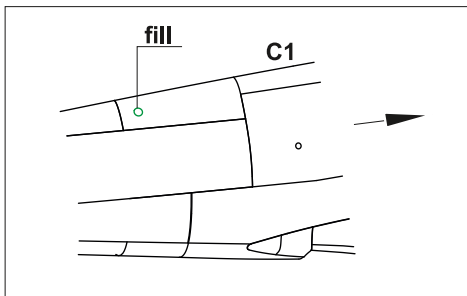
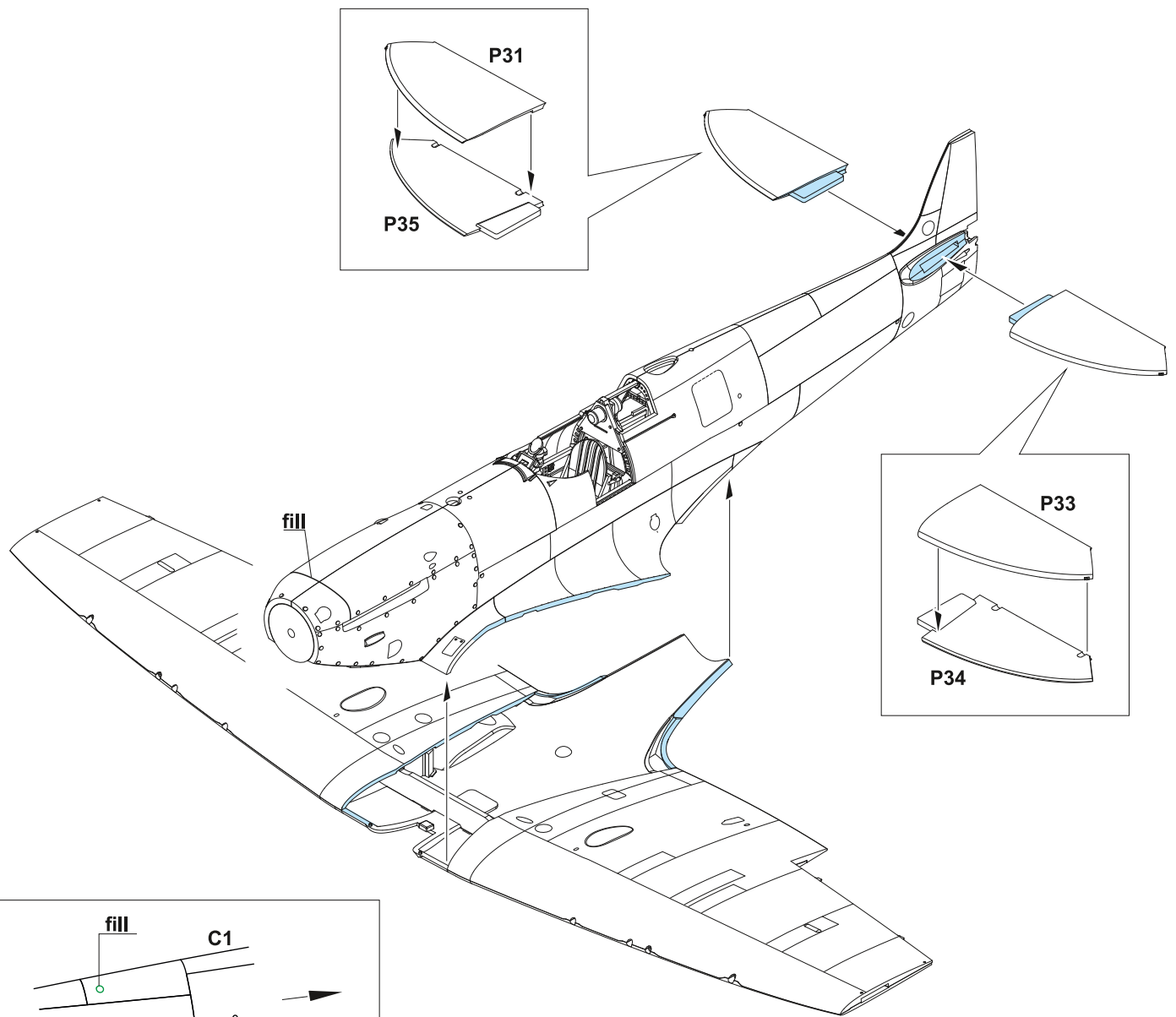

OPTIONAL:
decal K5

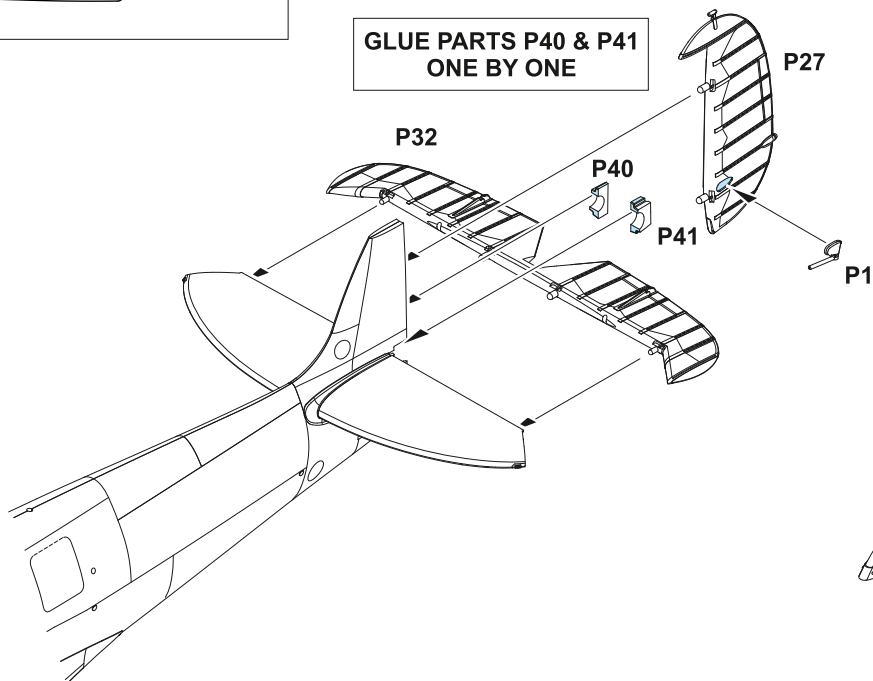
R51 - MARKINGS A, D, E, F, G, K
S35 - MARKINGS B, C, H, I, J

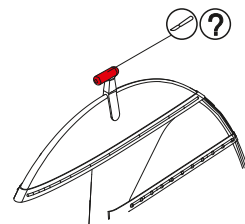

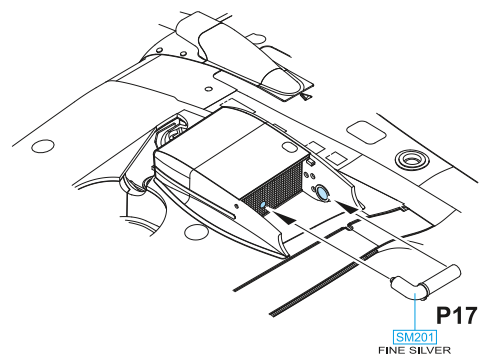
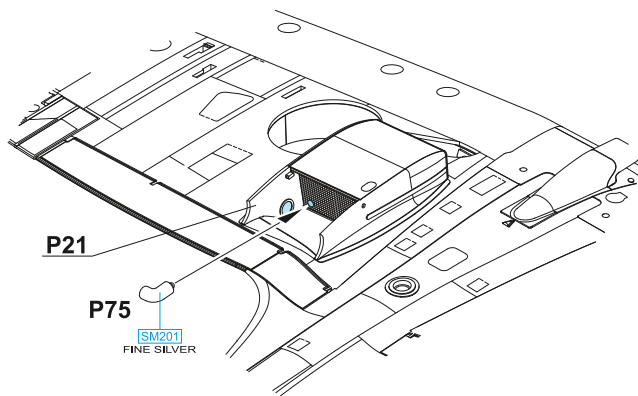

GLUE PARTS P40 & P41
ONE BY ONE

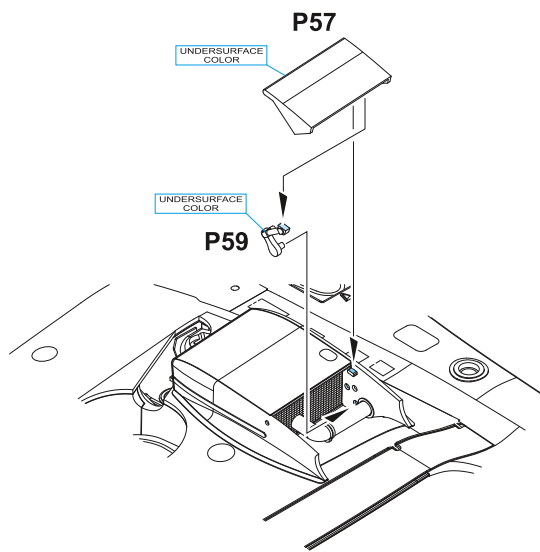
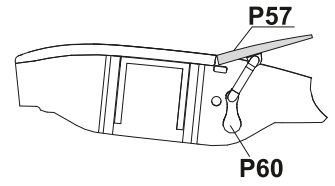
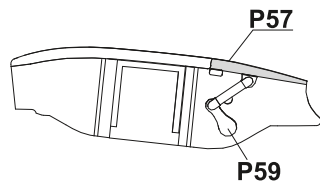
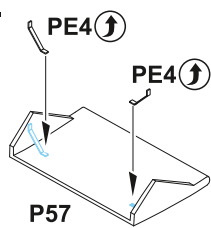

MARKINGS **B, C, H, I, J** ONLY

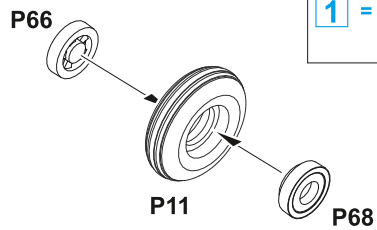
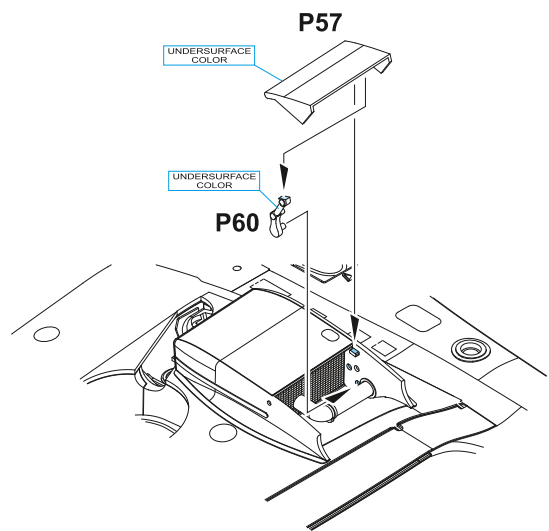

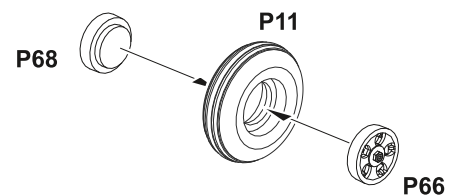
2 pcs.

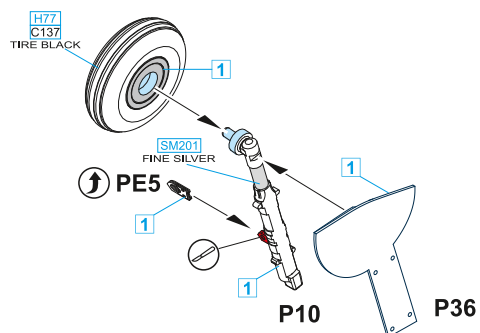
?

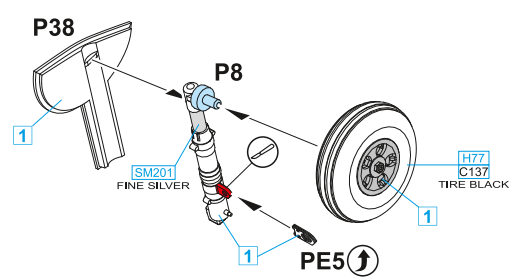
1 = port side H12 C33 FLAT BLACK starboard H11 C62 FLAT WHITE - MARKING A, B, C, D, E
H74 C368 SKY - MARKINGS F, G, H, I, J, K

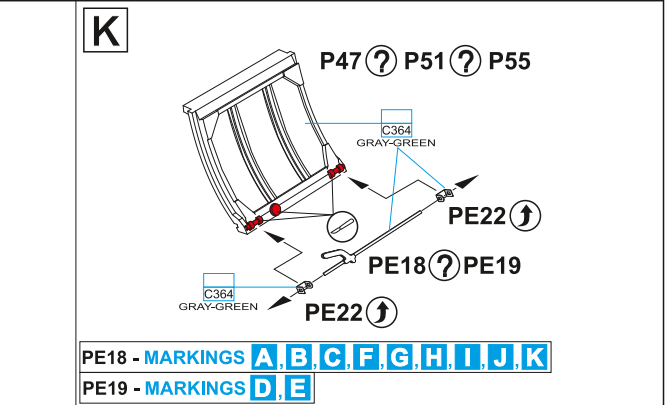
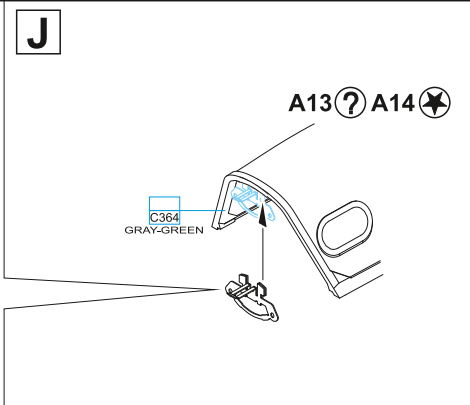
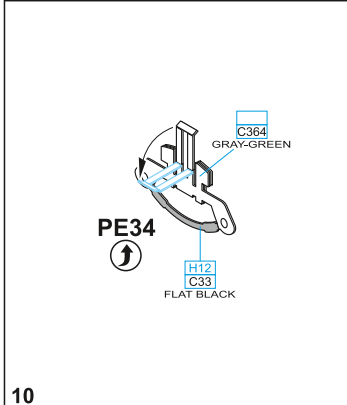
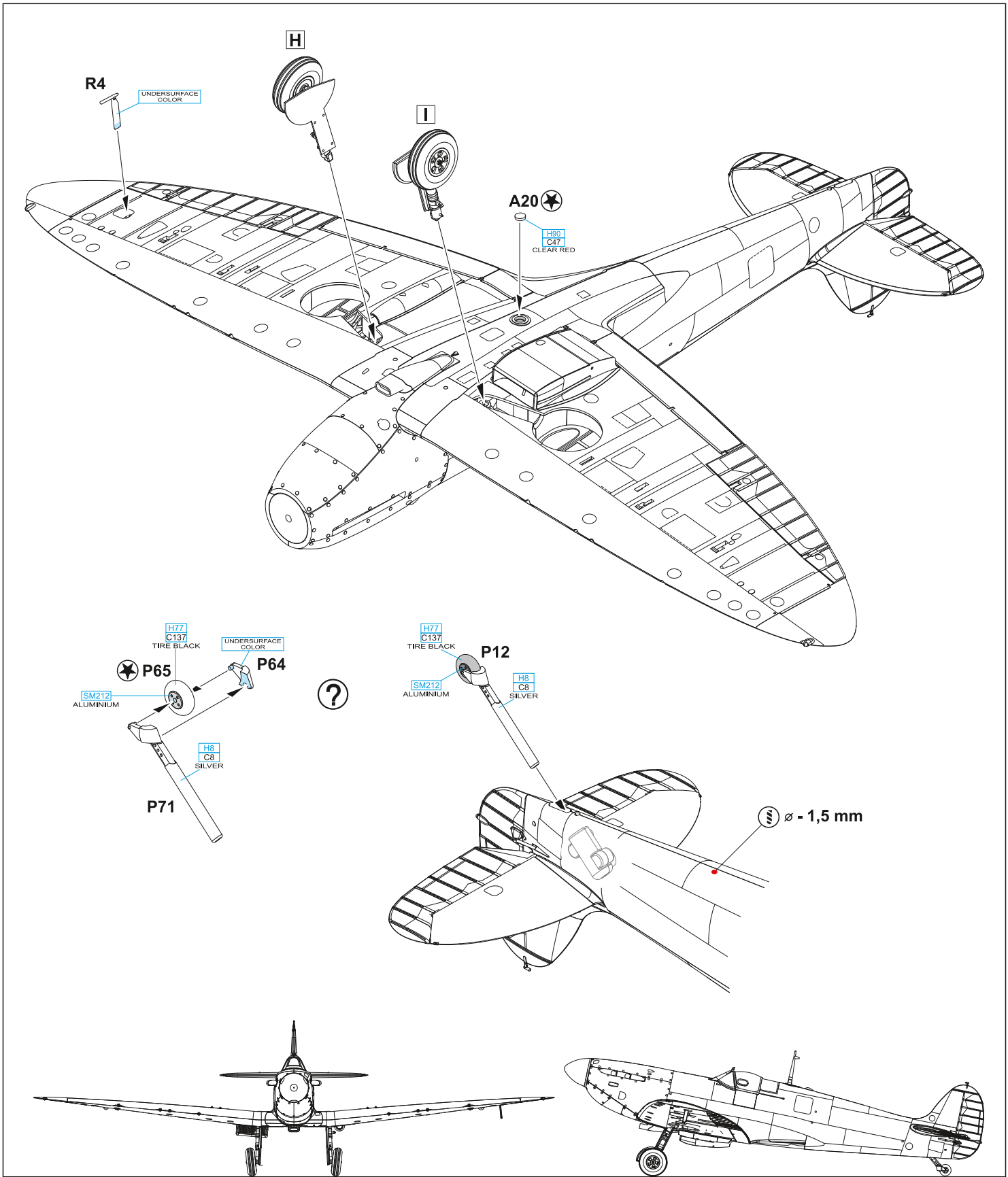

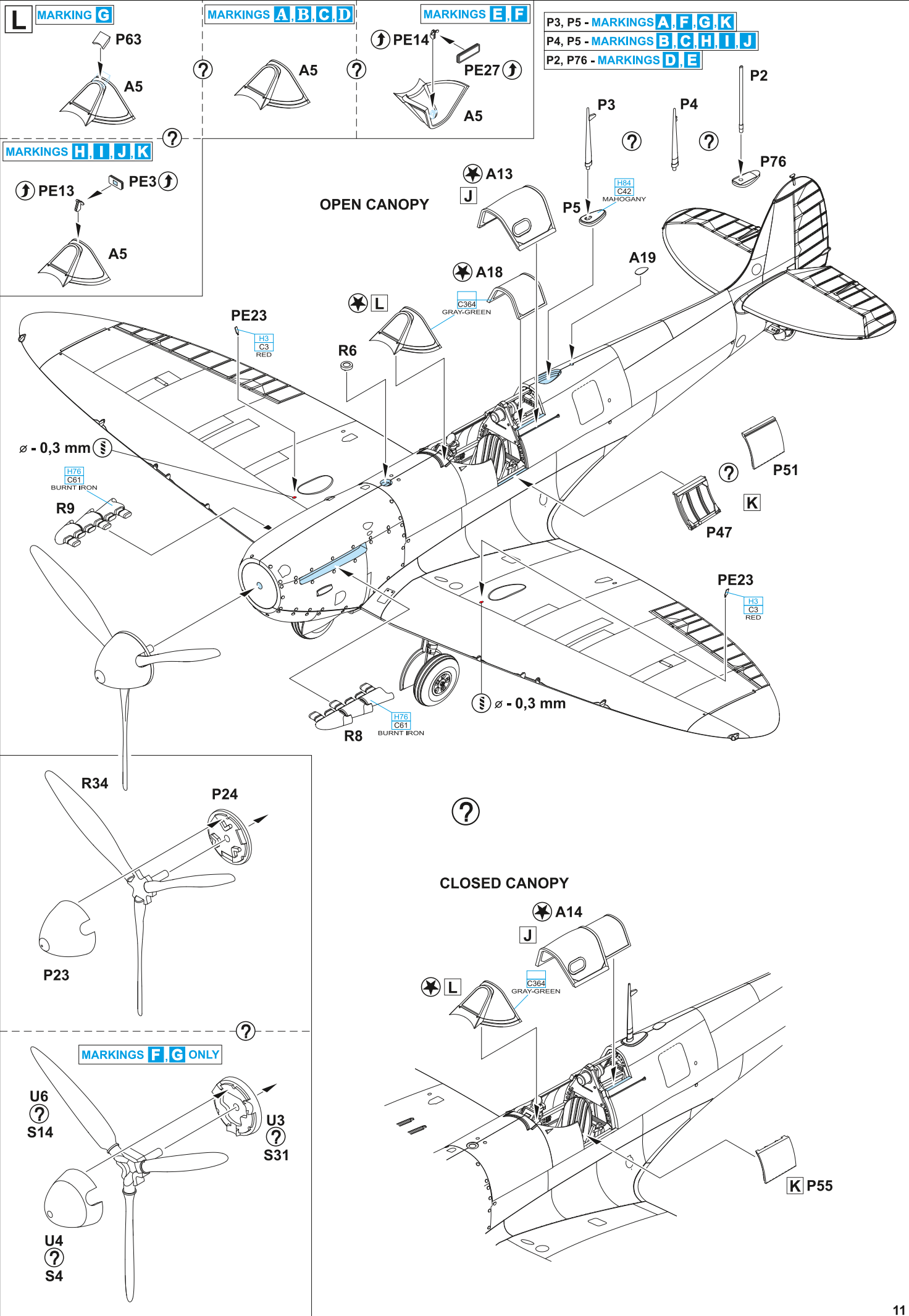
H

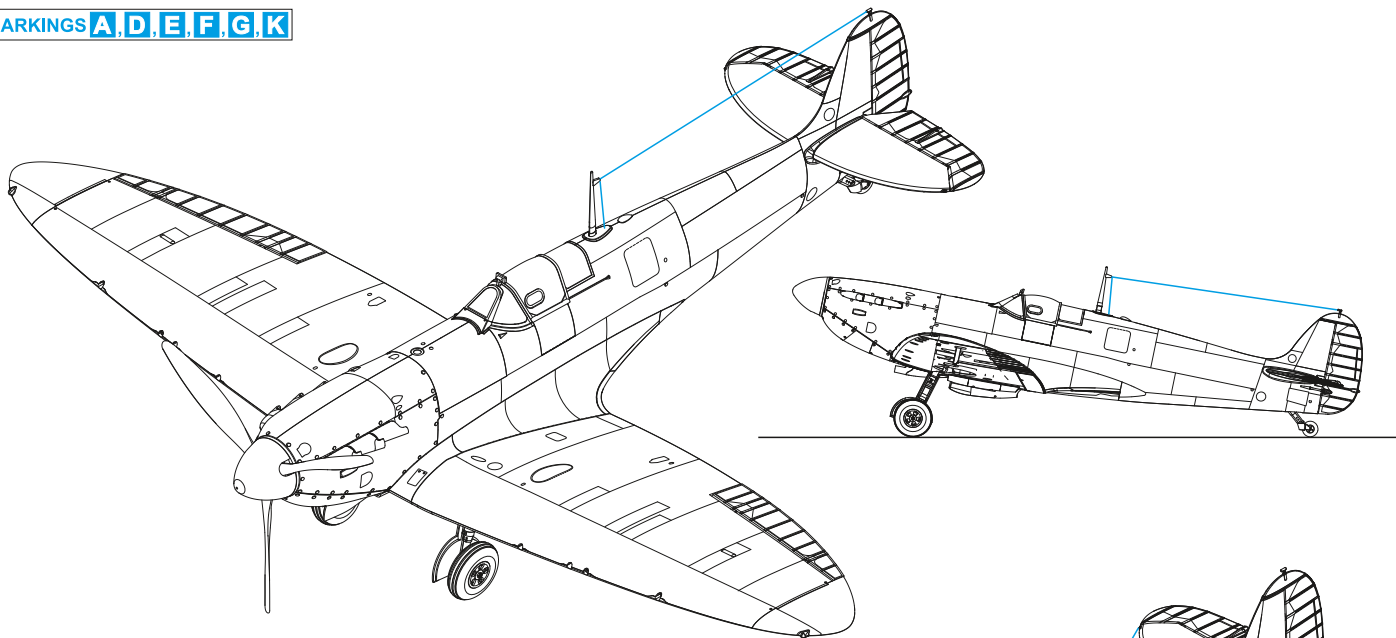
I

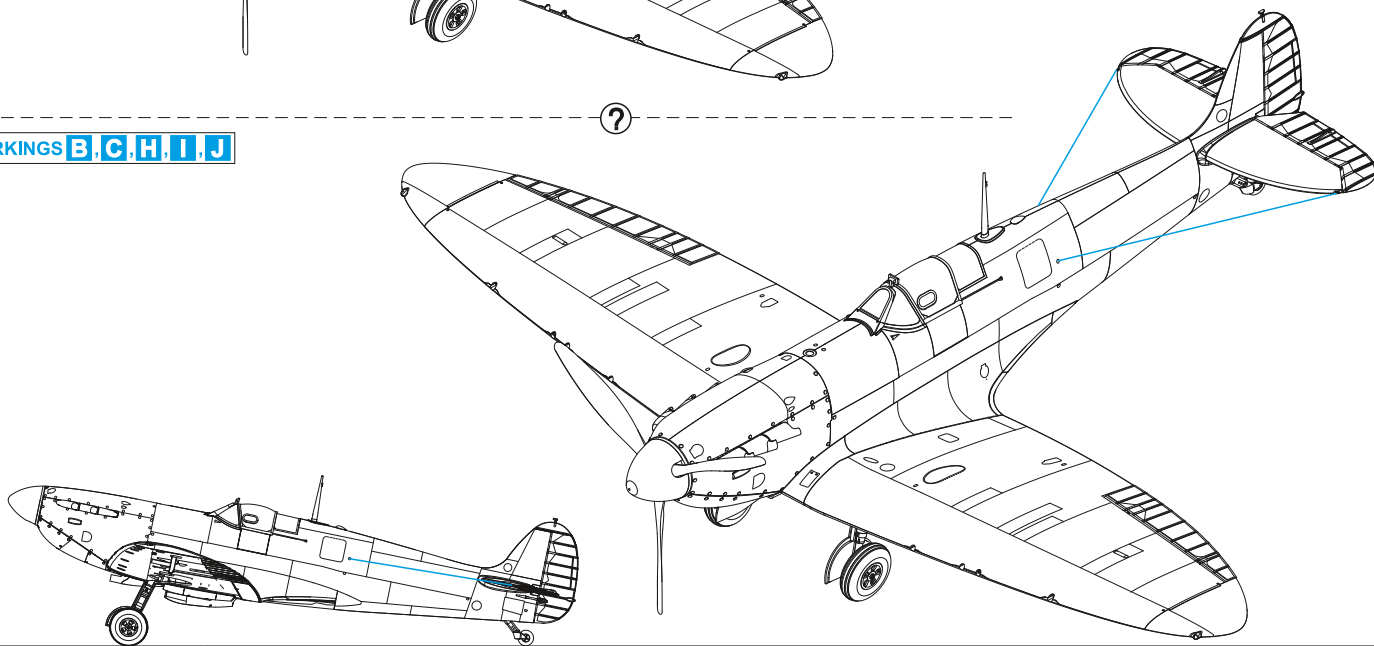

MARKINGS **A, D, E, F, G, K**

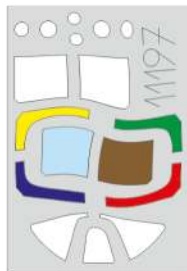

MARKINGS **B, C, H, I, J**

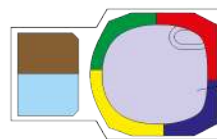

eduard
MASK

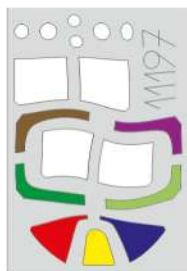
11197

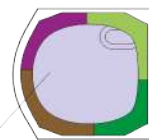
A14

LIQUID MASK

A13

A5

LIQUID MASK

A1

A20

A21

A18

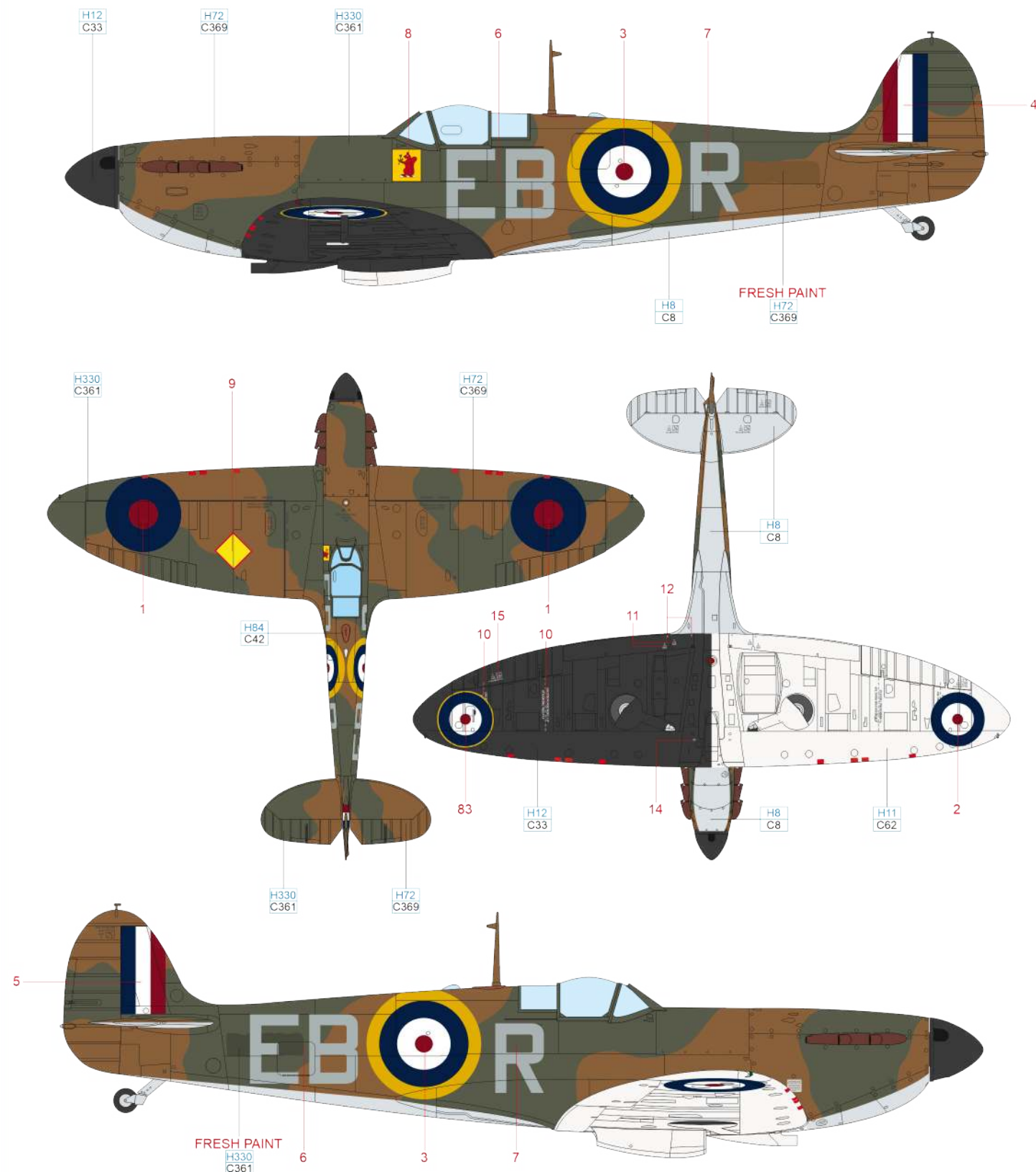

P65

A P9428, S/Ldr Hilary R. L. Hood, No. 41 Squadron, RAF Hornchurch, Velká Británie, květen – říjen 1940

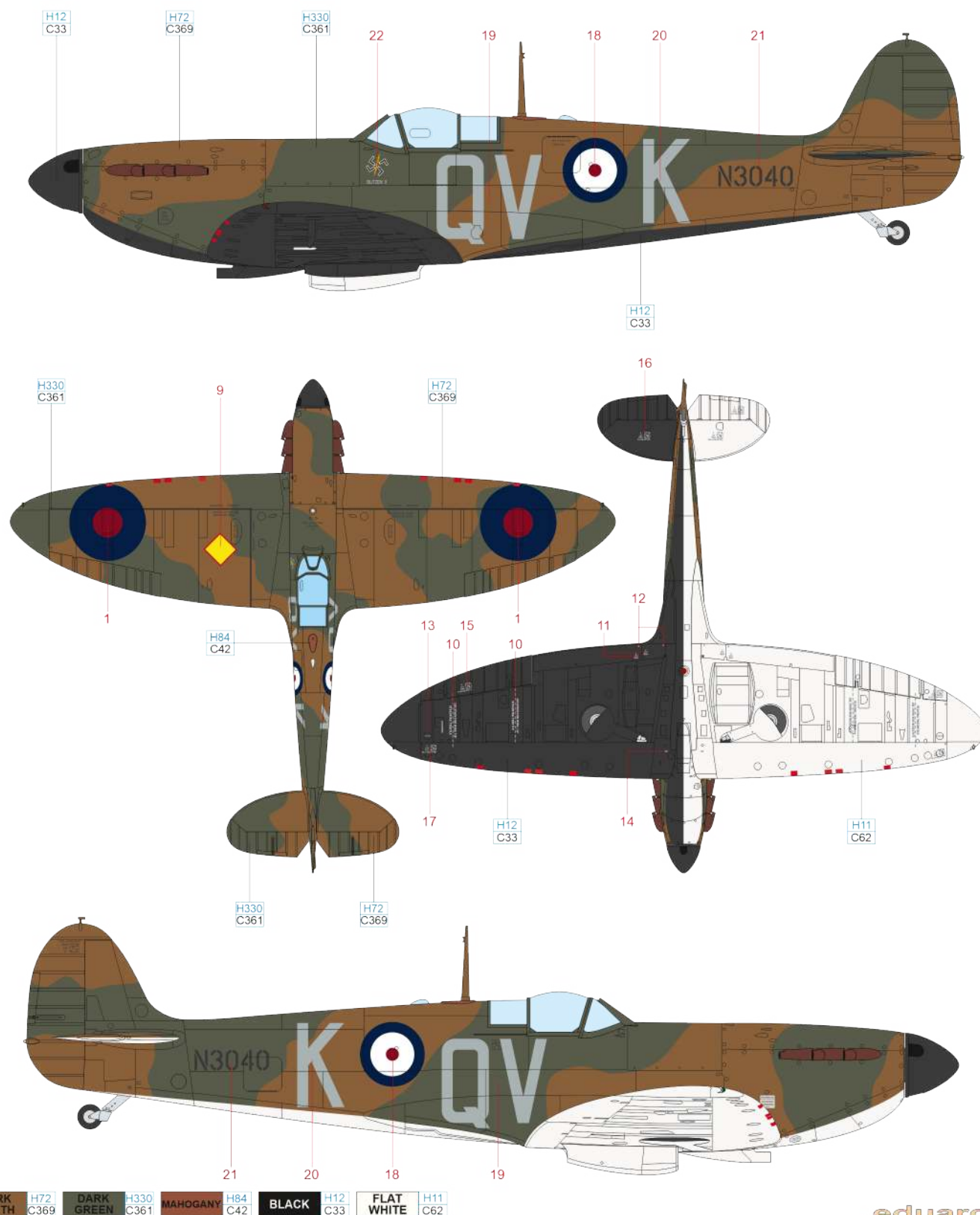
Hillary Richard Lionel „Robin“ Hood, převzal velení No. 41 Squadron v dubnu 1940. Při návratu z mise během letecké podpory evakuace z Dunkerku 1. června zahlédl tři bombardéry Ju 88 letící těsně nad hladinou moře. Přestože měl již vystřílenou veškerou munici, vrhl se ve střemhlavém letu přímo na poslední bombardér a donutil jeho pilota k úhybnému manévru, při kterém německé letadlo spadlo do moře. Během Bitvy o Británii dosáhl 29. července dalších dvou sestřelů (Bf 109 a Ju 87). Dne 5. září, během útoku na Do 17, se jeho Spitfire srazil s jiným letounem a S/Ldr Hood se zřítíl se svým Spitfirem do moře. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno. Spitfire P9428, se kterým S/Ldr Hood nepřetržitě létal od května do 5. září, byl na levé straně pod kokpitem ozdoben rodinným erbem zobrazujícím veverku, držící bodlák. Dobové fotografie zobrazují letoun bez kódových písmen, ta však byla během června aplikována na standardních místech. Zobrazené zbarvení rekonstruuje podobu z období druhé poloviny června během podpory evakuace z Dunkerku. Počátkem července byl P9428 na spodních plochách opatřen novým předpisovým zbarvením v odstínu Sky Type S, v polovině srpna byla spodní plocha křídel opět opatřena výsostnými znaky.

DARK EARTH	H72 C369	DARK GREEN	H330 C361	MAHOGANY	H84 C42	BLACK	H12 C33	FLAT WHITE	H11 C62	SILVER	H8 C8
------------	----------	------------	-----------	----------	---------	-------	---------	------------	---------	--------	-------

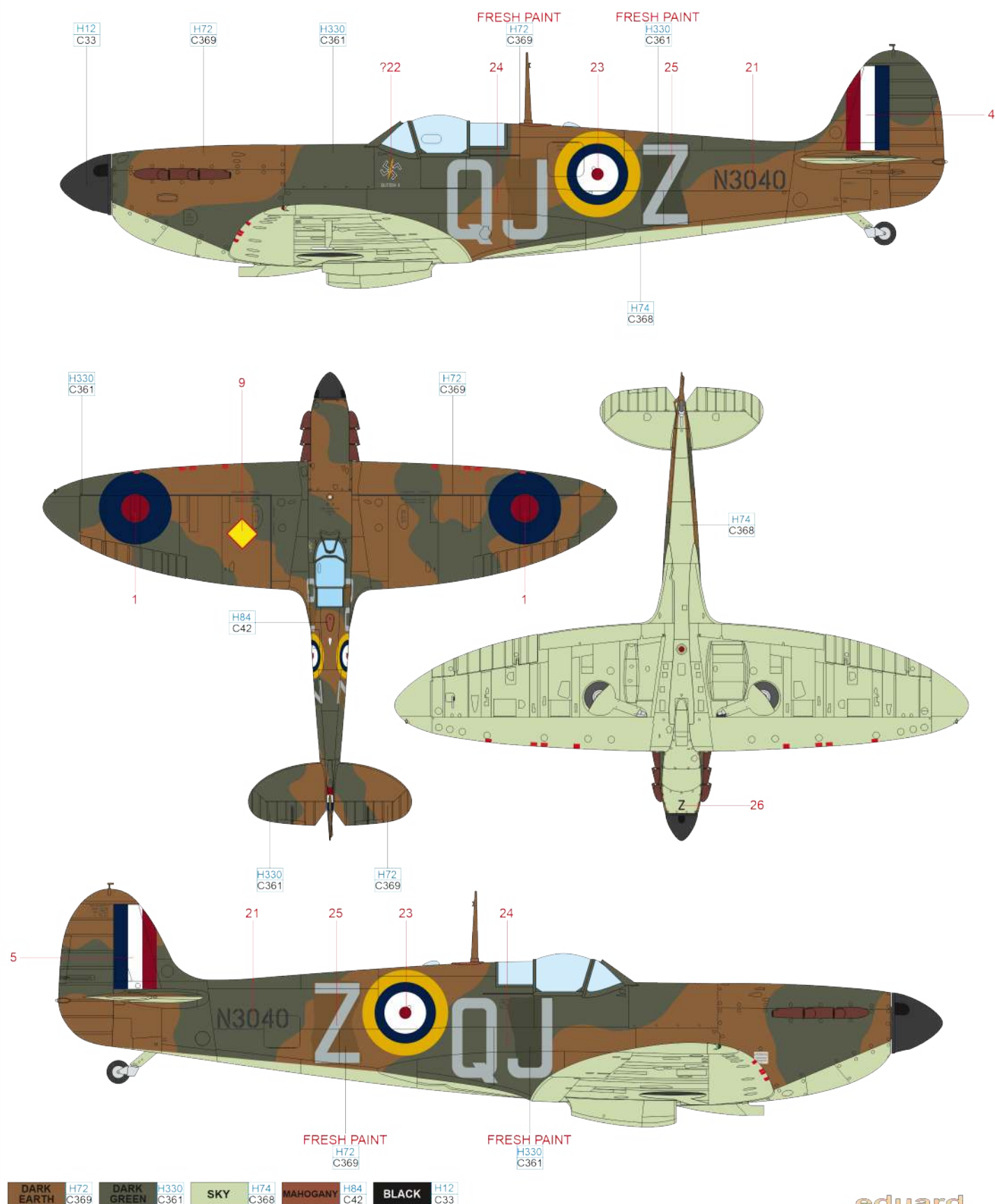
B N3040, F/Lt Brian J. Lane, 19. Squadron, RAF Duxford, Velká Británie, březen – červen 1940

Brian „Sandy“ Lane byl k No. 19 Squadron převelen krátce po vypuknutí války jako velitel A letky. Poté co stávající velitel S/Ldr Geoffrey Stephenson zahynul nad Dunkerkem, stal se Lane dočasným velitelem Squadrony. Spitfire, se kterým v první polovině roku 1940 pravidelně létal, byl stroj sériového čísla N3040 a dosáhl s ním během bojů u Dunkerku tří sestřelů. Laneho Spitfire měl pod kabinou nakreslen osobní znak – svastiku protnutou žlutým bleskem a nápisem BLITZEN. Tento znak měly postupně čtyři jeho Spitfiry. Zobrazený Spitfire N3040 reprezentuje styl zbarvení a označování Spitfirů Fighter Command z doby těsně předcházející letecké podpoře evakuace z Dunkerku. Kokardy na trupu ještě nemají žlutý prstenec, chybí kokardy na spodní straně křídel a praporové znaky na směrovce. V květnu bylo označení doplněno. Počátkem června byl N3040 na spodních plochách opatřen novým zbarvením v odstínu Sky Type S. Po přezbrojení No. 19 Squadron na Spitfiry Mk.Ib převzala N3040 No. 92 Squadron, kde byl od července do srpna 1940 osobním letounem slavného Roberta Stanforda Tucka. Dne 5. září 1940 se Brian Lane stal formálně velitelem No. 19 Squadron. Jednotku opustil počátkem června 1941. V prosinci 1942 mu bylo svěřeno velení No. 167 Squadron. Čtyři dny po svém příjezdu byl během operace Rhubarb sestřelen poručíkem Walterem Leonhardtem z 6./JG 1. Během válečné kariéry dosáhl Lane devíti sestřelů, z toho jednoho ve spolupráci. Pod pseudonymem B. J. Elian napsal knihu Spitfire (John Murray, 1942).

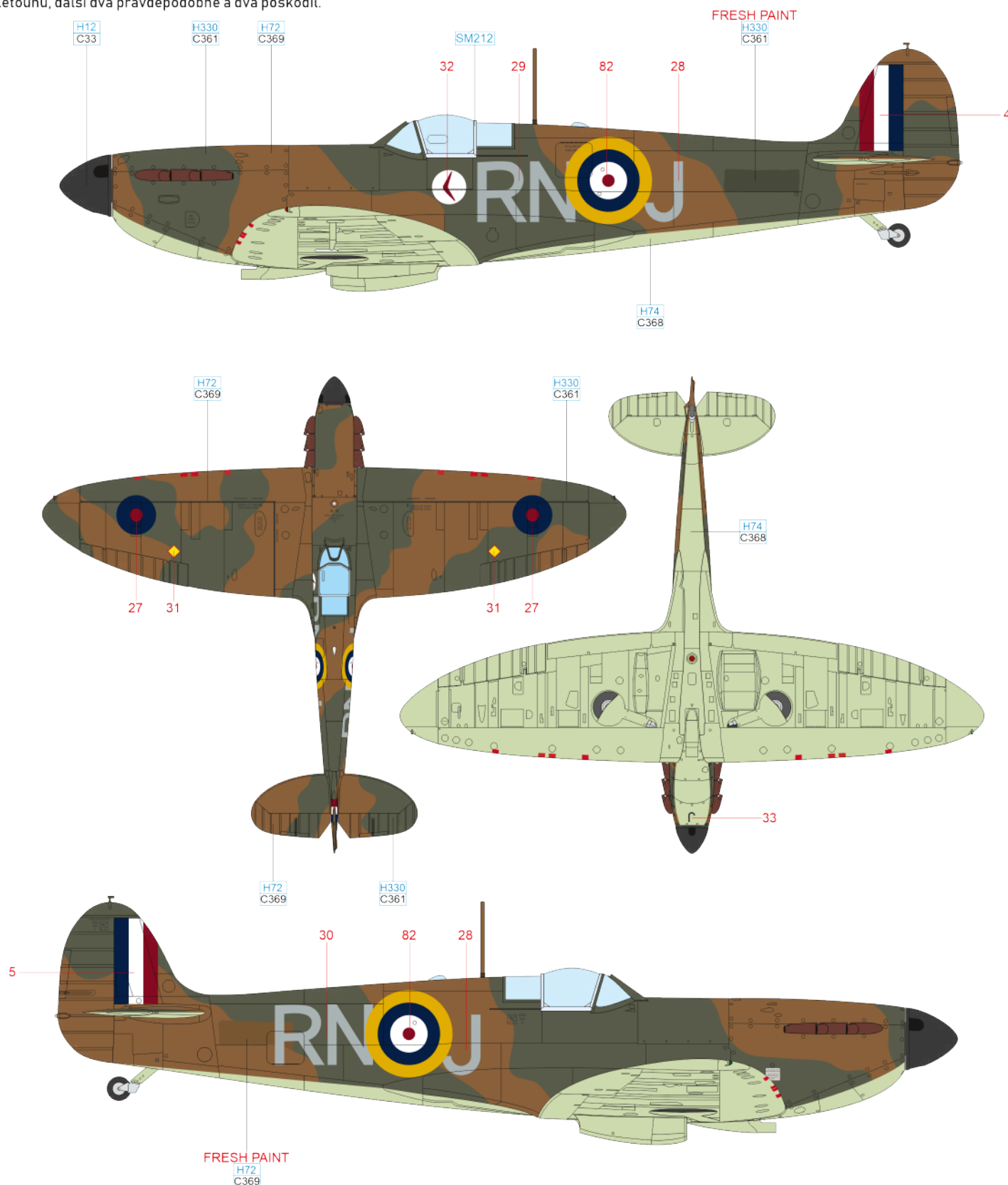
C N3040, F/Lt Robert R. S. Tuck, 92. Squadron, RAF Pembrey, Velká Británie, červenec – srpen 1940

Robert Stanford „Bob“ Tuck byl s 29 potvrzenými sestřely jedním z nejúspěšnějších stíhačů RAF. V květnu 1940 byl převelen k No. 92. Squadron jako velitel B letky a během bojů nad Dunkerkem dosáhl ve Spitfiru N3192 s označením GR-L šesti sestřelů. Další úspěchy následovaly během horkého léta Bitvy o Británii. Spitfirem, se kterým dosáhl největších úspěchů, byl N3040 s označením QJ-Z, se kterým pravidelně létal od poloviny července do 18. srpna 1940 a sestřelil s ním čtyři Ju 88. Dne 18. srpna, po souboji s Ju 88, byl Tuckův Spitfire vážně poškozen odvetnou palbou střelce Junkersu a Tuck musel svůj Spitfire opustit na padáku. Při přistání byl lehce zraněn a jeho Spitfire havaroval na Park Farm, později pojmenované Tuck's Cottages. Dne 11. září 1940 byl jmenován velitelem No. 257 Squadron a v prosinci 1941 velitelem elitního křídla v Biggin Hillu. Dne 28. ledna 1942 byl Tuckův Spitfire BL336 RS-T po úspěšném útoku na vojenský vlak zasažen flakem a Tuck musel nouzově přistát u Boulogne sur Mer, kde byl následně zajat a zbytek války strávil v zajateckých táborech Stalag Luft III a Belaria. Zobrazená kresba představuje rekonstrukci podoby Spitfiru N3040 poté, co byla No. 19 Squadron přezbrojena na kanónové Spitfiry Mk.Ib a Laneův osobní stroj N3040 QV-K převzala No. 92 Squadron, kde dostal nové trupové kódy QJ-Z. Je pravděpodobné, že Laneův osobní znak, svastika protnutá bleskem, zůstal na letounu zachován.

D K9959, F/O Desmond F. B. Sheen, No. 72 Squadron, RAF Acklington, Velká Británie, květen – srpen 1940

Jedním z nejdéle sloužících Spitfirů u RAF z počátečního období války byl stroj sériového čísla K9959, se kterým létal a úspěšně bojoval u No. 72 Squadron F/O Desmond Sheen. Dne 21. října 1939 se s K9959 zúčastnil jedné z prvních bitev války, kdy byla u severovýchodního pobřeží Anglie zachycena formace hydroplánů He 115 a Sheenovi se podařilo jeden sestřelit. Dalšího úspěchu dosáhl 7. prosince, kdy se podílel na sestřelu He 111. V dubnu 1940 byl převelen k No. 212 Squadron a sloužil ve Francii jako pilot fotografického průzkumu. Po pádu Francie se znovu připojil k No. 72 Squadron a znovu se shledal se svým K9959 RN-J, se kterým se následně zúčastnil prvních měsíců Bitvy o Británii. Jeho Spitfire byl označen osobním znakem – červeným bumerangem v bílém kruhu. Spitfire K9959, se kterým Sheen létal, prošel během služby u No. 72 Squadron mnoha vizuálními proměnami. Zobrazená podoba je platná pro období od 6. června do 13. srpna 1940, kdy původní černobílé spodní plochy dostaly nový odstín Sky type S bez aplikace kokard na spodní ploše křídla. Při svém prvním letu na novém Spitfiru X4109 RN-J sestřelil 15. srpna Sheen další dva letouny (Ju 88 a Bf 110). V následujících měsících byl dvakrát sestřelen, nejprve 1. září, poté 7. října, kdy byl popálen v hořícím letounu. Po uzdravení se vrátil k jednotce jako velitel letky a v dubnu 1941 mu bylo svěřeno velení No. 72 Squadron, kterou vedl až do října 1941. O rok později, v listopadu 1942, převzal velení nad základnou RAF Manston, které velel až do dubna 1943. Následně velel letištím Skeabrae a Drem ve Skotsku. V letech 1944–1945 velel No. 148 Wing u 2 TAF. Desmond Sheen za svoji válečnou kariéru sestřelil pět letounů, další dva pravděpodobně a dva poškodil.

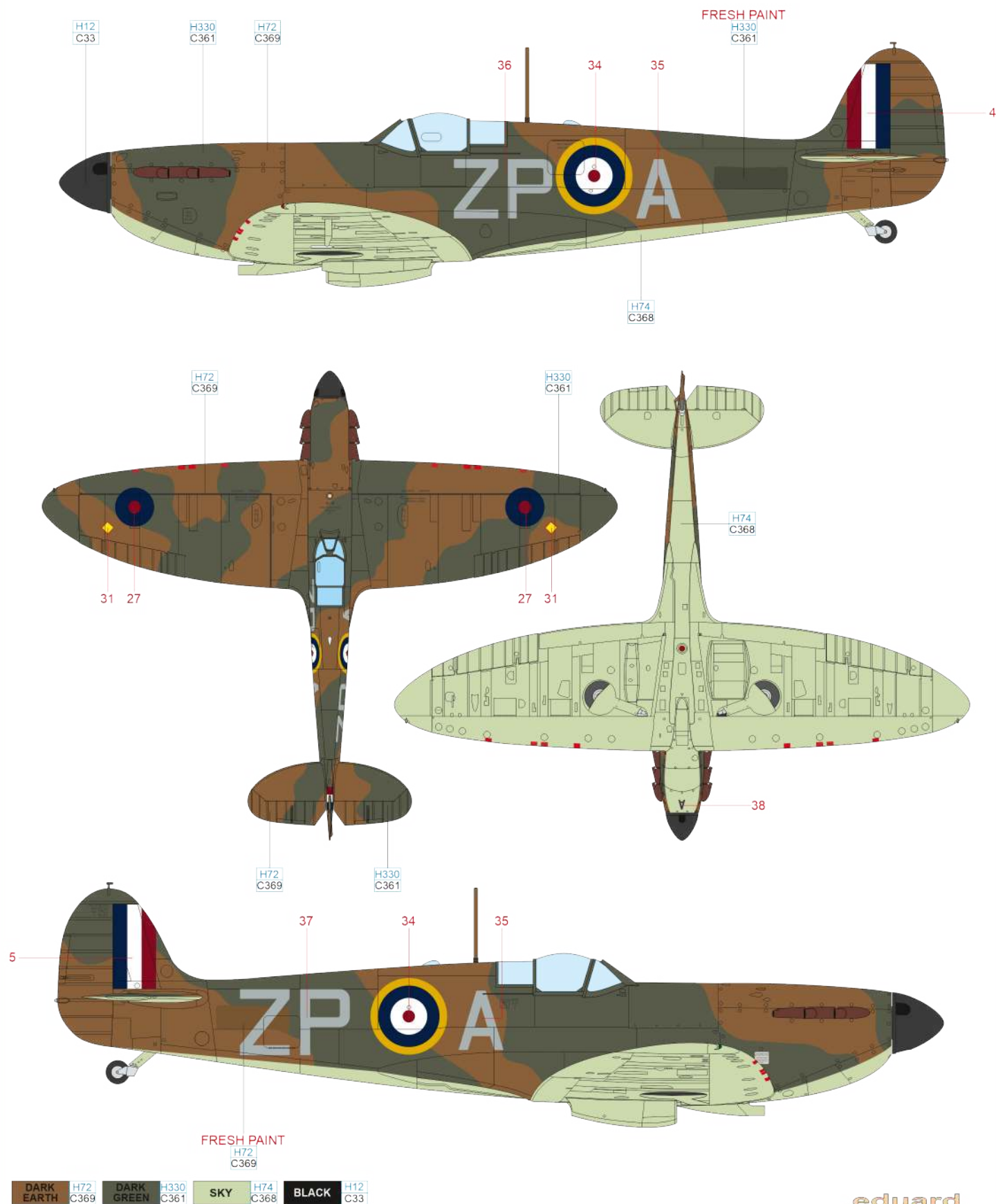

DARK EARTH H72 C369 DARK GREEN H330 C361 SKY H74 C368 BLACK H12 C33 ALUMINIUM SM212

eduard

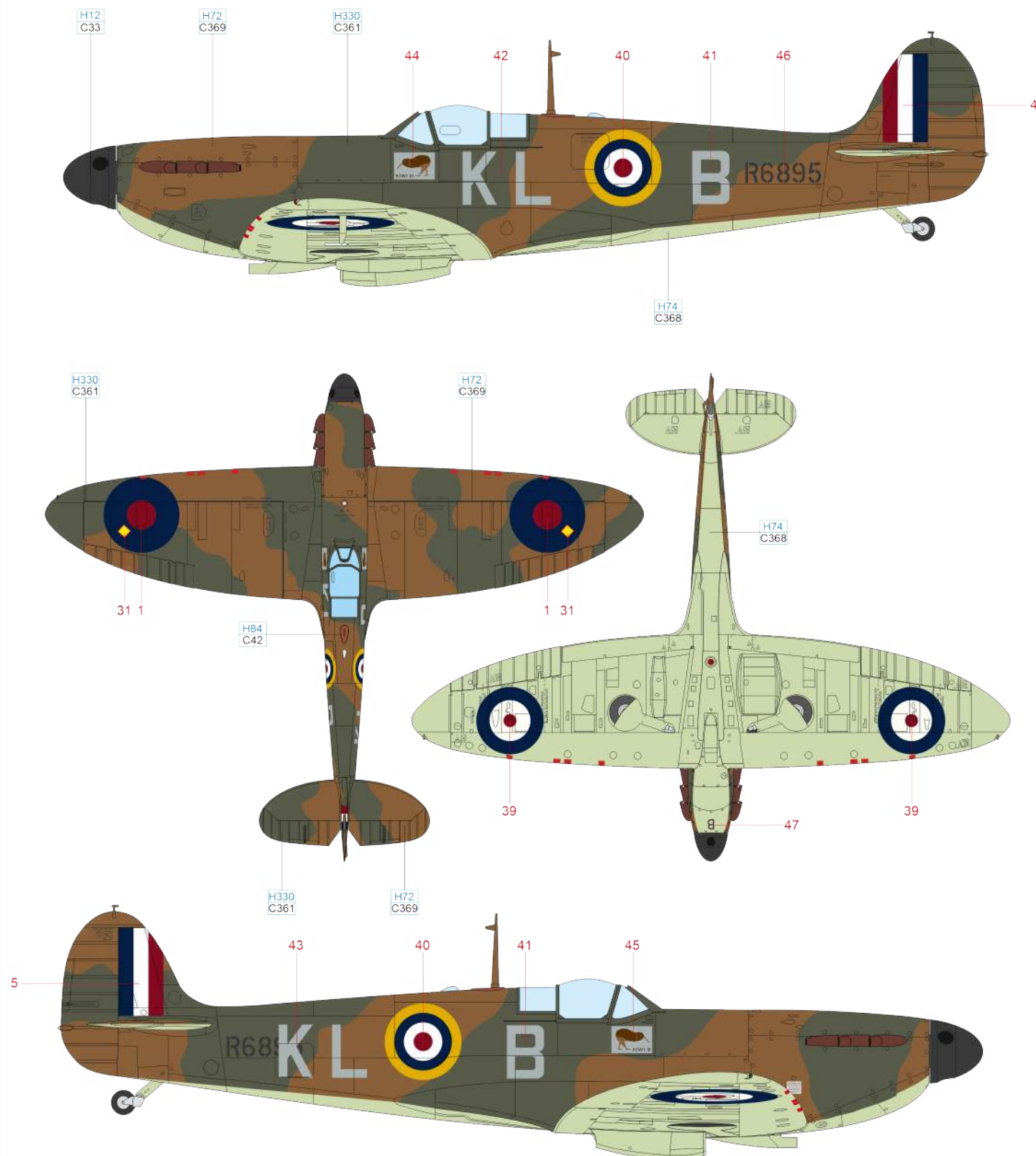
E K9953, F/Lt Adolph G. Malan, No. 74 Squadron, RAF Hornchurch, Velká Británie, červen – srpen 1940

No. 74 Squadron se přezbrojila na Spitfiry v únoru 1939. Jihoafričan Adolf „Sailor“ Malan, původním povoláním námořník, vstoupil do války 6. září incidentem známým jako Battle of Barking Creek, kdy jeho A letka omylem sestřelila dva Hurricany od No. 56 Squadron. Během operace Dynamo dosáhl pěti sestřelů, v noci z 19. na 20. června sestřelil dva He 111. Malan byl odpůrcem liniové formace (line-astern formation), a se svými piloty používal pružnější formaci finger-four (čtyři prsty). Legenda říká, že 28. července poškodil stroj Wernera Mölderse a jeho samotného zranil. Dne 8. srpna převzal velení No. 74 Squadron, která 11. srpna dosáhla během čtyř operačních letů vedených Malanem 38 sestřelů. Událost je známá jako Malanův 11. srpen. Sám Malan dosáhl v BoB 16 sestřelů, do konce své operační kariéry v srpnu 1941 pak 27 samostatných sestřelů a sedmi ve spolupráci. Byl vynikajícím taktikem, proslaveným svými Deseti pravidly vzdušného boje. Do výslužby odešel jako Group Captain v dubnu 1946 a poté farmařil v Jižní Africe. V padesátých letech se politicky angažoval jako odpůrce apartheidu. Spitfire sériového čísla K9953, opatřený trupovými kódy ZP-A, pocházel z rané produkce Spitfirů. Sailor Malan s ním pravidelně létal od podzimu 1939 až do konce srpna 1940 a dosáhl s ním 11 potvrzených sestřelů, čímž se K9953 stal jedním z nejdéle sloužících a nejspěšnějších Spitfirů v Bitvě o Británii.

F R6895, F/Lt Alan C. Deere, No. 54 Squadron, RAF Hornchurch, Velká Británie, červenec – srpen 1940

Spitfire R6895 pochází z pozdní výrobní série verze Mk.I a byl třetím a posledním Spitfirem legendárního novozélandského leteckého esa Alana „Al“ Deera. Na trupu pod kabinou byl vyveden pilotův osobní emblém, pták kiwi. Al Deere s tímto Spitfirem absolvoval od 11. července 1940 do 31. srpna 1940 celkem 30 letů a dosáhl na něm dvou ze svých 21 sestřelů. Jeho Kiwi III byl zničen 31. srpna 1940 při pokusu o vzlet během bombardování letiště Hornchurch. V té době byla No. 54 Squadron jediná, která byla plně vyzbrojena Spitfiry s vrtulemi Rotol RX5/1. Novozélandan Al Deere se zúčastnil již první operace No. 54 Squadron, poskytnuvší 16. května 1940 letecké krytí ustupujícím spojeneckým jednotkám v Belgii. Deere sestřelil své první dva Bf 109 23. května, když doprovázel F/Lt. J. Leatharta, letícího v Milesu Magister pro velitele No. 74 Squadron, S/Ldr L. Whitea, který byl sestřelen u Calais. Dne 26. května večer začala operace Dynamo, tedy evakuace Dunkerku a Deere o dva dny později nouzově přistál na belgické pláži. Po devatenáctihodinové anabázi se ale dokázal vrátit zpět do Hornchurch. Po ukončení evakuace Dunkerku se No. 54 Squadron zapojila do bitvy o Británii, v níž Al Deere dosáhl sedmi sestřelů. V průběhu 2. světové války prošel řadou velitelských postů, mimo jiné velel elitnímu Wingu z Biggin Hill, a v době spojenecké invaze na kontinent vedl No. 145 (Free French) Wing. Jeho celkové skóre čítá 21 sestřelů (některé zdroje uvádějí 17). Do důchodu odešel v hodnosti Air Commodore roku 1967. V roce 1991 vydal životopisnou knihu Devět životů (Nine lives).

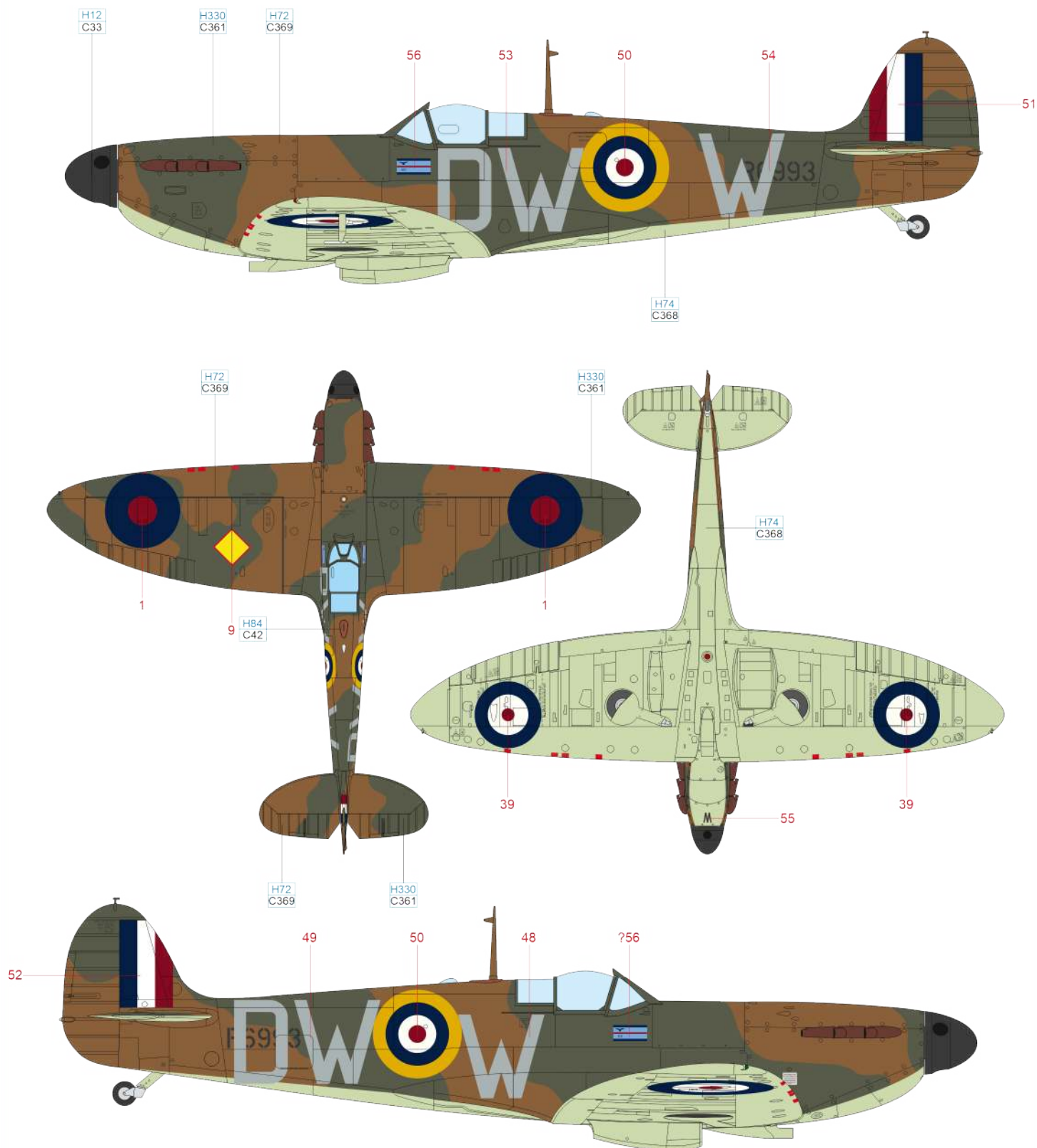

DARK EARTH	H72 C369	DARK GREEN	H330 C361	SKY	H74 C368	MAHOGANY	H84 C42	BLACK	H12 C33
------------	----------	------------	-----------	-----	----------	----------	---------	-------	---------

eduard

G R6993, S/Ldr John Ellis, No. 610 Squadron, RAF Biggin Hill, Velká Británie, srpen 1940

John Ellis byl velice zkušeným leteckým esem, jemuž bylo připsáno 13 potvrzených sestřelů. Poté, co se 26. července 1940 stal velitelem No. 610 Squadron, dosáhl během srpna 1940 ve svém osobním Spitfiru R6993 pěti vítězství. Spitfire R6993 patřil mezi pouhých deset Spitfirů sériové řady R, vybavených vrtulí Rotol RX5/4 s konstantními otáčkami. Stejně jako většina Spitfirů No. 610 Squadron byl i R6993 vybaven vnějším zrcátkem automobilového typu, které pro perut' obstaral technický důstojník W/O Bentall z místních autoservisů. No. 610 Squadron byla známá svými velkými kódovými písmeny na trupu a Ellisův DW-W nebyl výjimkou, navíc nesl pod čelním sklem praporek velitele Squadrony. V čele No. 610 Squadron létal Ellis po celou dobu Bitvy o Británii, než byla jednotka poslána na odpočinek na sever. V květnu 1941 byl převelen k No. 55 OTU jako instruktor. Později byl vyslán na Blízký východ jako Wing Commander k No. 701 OTU v súdánském Chartúmu. Na jaře 1943 převzal velení Krendi Wing na Maltě a účastnil se příprav k vyloštění na Sicílii. Dne 13. června 1943, při doprovodu bombardérů B-24 útočících na letiště Gerbini, byl sestřelen Hptm. Gerhardem Michalskim (57 vítězství). Byl zajat a uvězněn ve Stalag Luft III, kde se aktivně podílel na přípravě Velkého útoku coby zástupce Rogera Bushella. Po válce zůstal v RAF a v hodnosti Wing Commander se stal odpovědným za výcvik pilotů v rámci Fighter Command.

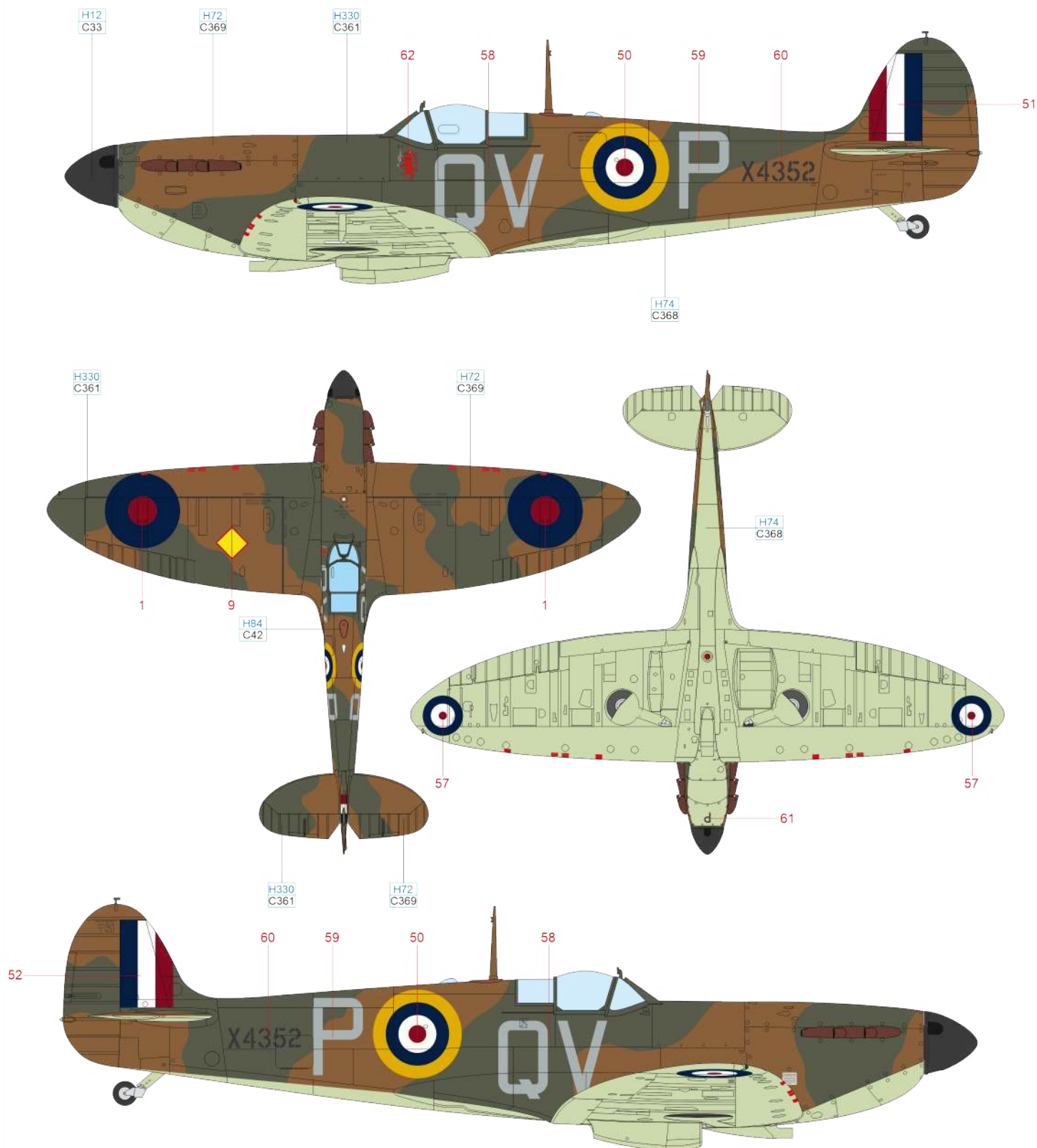

DARK EARTH	H72 C369	DARK GREEN	H330 C361	SKY	H74 C368	MAHOGANY	H84 C42	BLACK	H12 C33
------------	----------	------------	-----------	-----	----------	----------	---------	-------	---------

eduard

H X4352, F/O Leonard A. Haines, No. 19 Squadron, RAF Fowlmere, Velká Británie, září 1940

Leonard Haines vstoupil do RAF v září 1937 a po absolvování výcviku byl přidělen k No. 19 Squadron, první jednotce vyzbrojené novými Spitfiry. V červnu 1940 se zapojil do bojů u Dunkerku, kde dosáhl prvního sestřelu a následně si velice úspěšně vedl v Bitvě o Británii. Od září do listopadu byl jeho osobním strojem Spitfire X4352 s trupovými kódy QV-P, který měl pod kokpitem namalovaného lva, protínajícího šavlí svastiku. S tímto letounem dosáhl pěti potvrzených sestřelů a celkem jich měl na svém kontě 12, z toho osm samostatně a čtyři ve spolupráci. Další dva letouny zničil pravděpodobně a stal se tak jedním z nejúspěšnějších pilotů No. 19 Squadron během Bitvy o Británii. Koncem roku 1940 byl poslán na odpočinek jako instruktor do výcvikové jednotky, ale v dubnu 1941 zahynul při letecké nehodě.

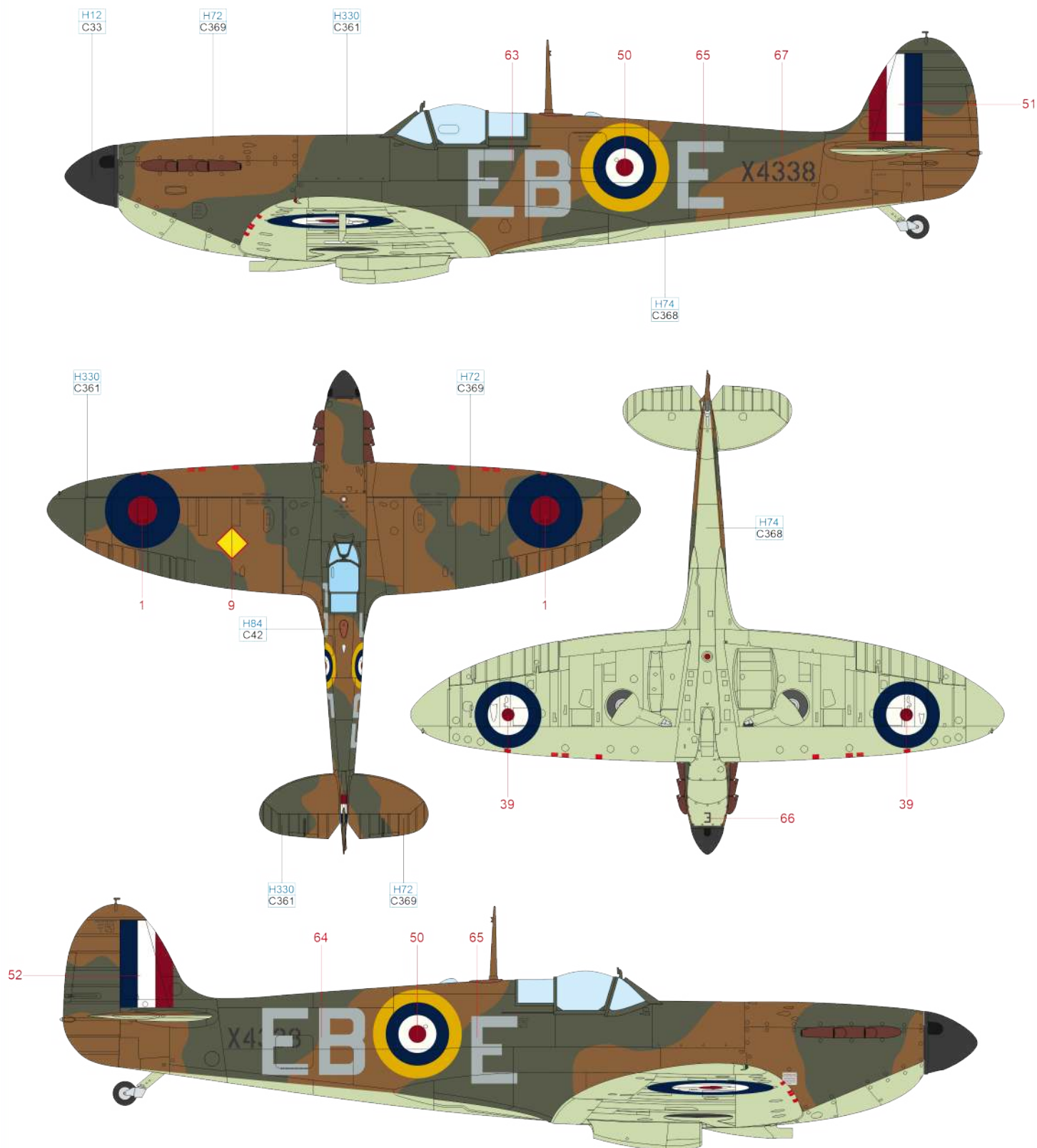

DARK EARTH	H72	DARK GREEN	H330	SKY	H74	MAHOGANY	H84	BLACK	H12
	C369		C361		C368		C42		C33

eduard

X4338, P/O Eric S. Lock, No. 41 Squadron, RAF Hornchurch, Velká Británie, září – říjen 1940

Eric Lock nastoupil jako nováček u No. 41 Squadron v červnu 1940. Dne 15. srpna dosáhl prvního ze svých 21 sestřelů v Bitvě o Británii a stal se nejúspěšnějším spojeneckým stíhačem této bitvy. Spitfire, se kterým Eric Lock v Bitvě o Británii létal nejdéle, byl X4338 s kódovými písmeny EB-E. Dosáhl s ním čtyř jistých a čtyř pravděpodobných sestřelů. Lockův Spitfire byl vážně poškozen 8. listopadu v souboji s několika Bf 109E, po němž nouzově přistál na poli. Dne 17. listopadu pak byl sám Lock těžce zraněn palbou Bf 109E na pravé ruce a obou nohách. Během příštích tří měsíců absolvoval 15 těžkých operací, další tři měsíce se zotavoval v rehabilitačním středisku v Royal Masonic Hospital, kde ho opětovně operoval průkopník plastické chirurgie Archibald McIndoe. K No. 41 Squadron se vrátil v červnu 1941, v červenci byl povýšen do hodnosti Flight Lieutenant a jmenován velitelem A letky No. 611 Squadron. Při návratu z akce typu Rhubarb zaútočil 3. srpna na německou kolonu u Pas de Calais a od té doby je neznámý. Předpokládá se, že byl sestřelen protiletadlovou palbou a zřítíl se do moře. Ani Spitfire Mk.Vb W3257 FY-E, ani Lock sám nebyli nikdy nalezeni. V okamžiku svého zmizení měl na kontě 26 sestřelů dosažených během 25 týdnů svého operačního nasazení v průběhu jednoho roku.

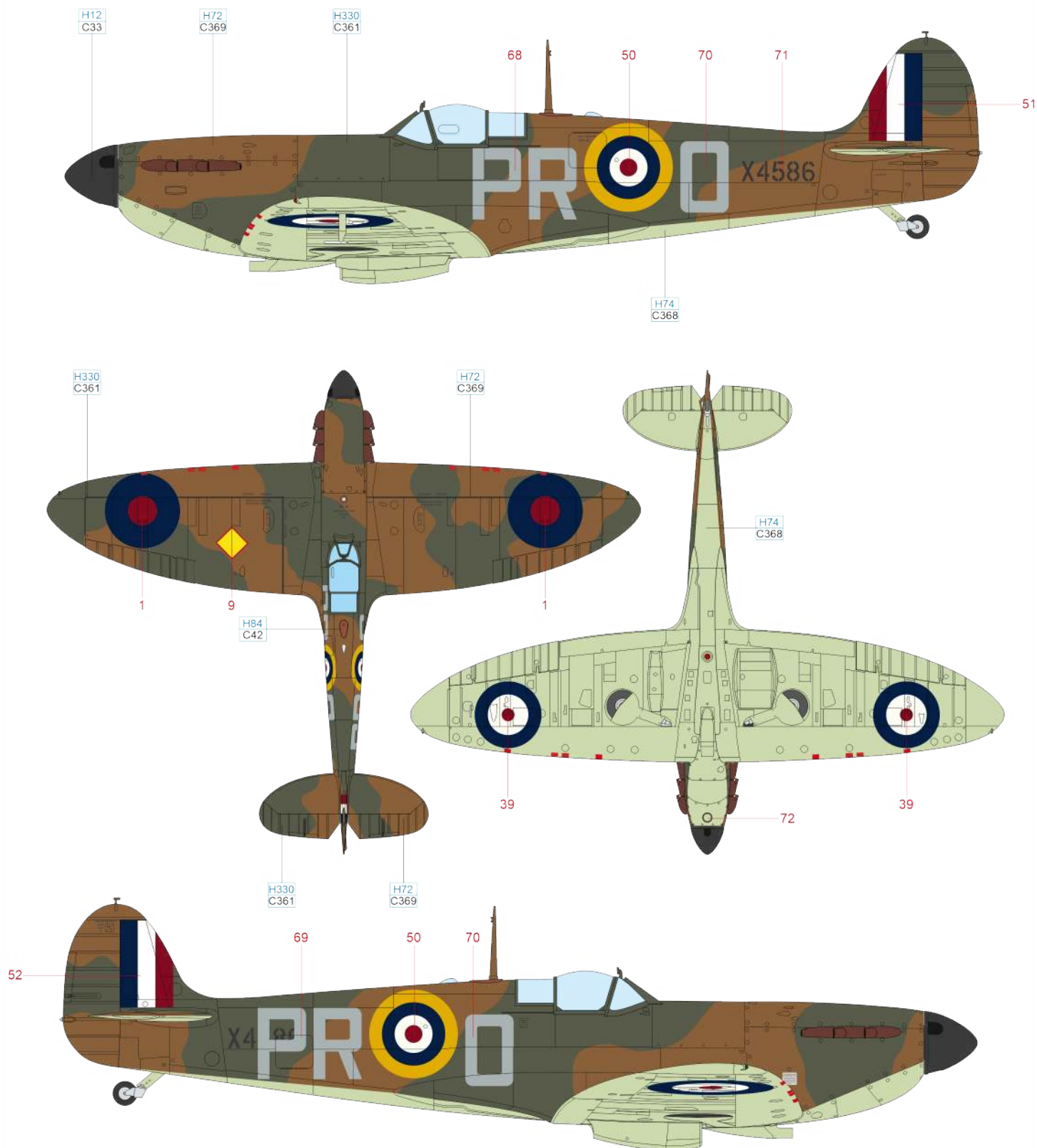

DARK EARTH	H72 C369	DARK GREEN	H330 C361	SKY	H74 C368	MAHOGANY	H84 C42	BLACK	H12 C33
------------	----------	------------	-----------	-----	----------	----------	---------	-------	---------

eduard

J X4586, F/Lt John C. Dundas, 609. Squadron, RAF Middle Wallop, Velká Británie, říjen-listopad 1940

F/Lt John Charles Dundas z Yorkshire byl starším bratrem G/Cpt H. S. L. „Cocky“ Dundase. Před válkou pracoval jako novinář pro Yorkshire Post a v roce 1938 nastoupil k No. 609 Squadron Auxiliary Air Force. V srpnu 1939 byl povolán do služby a s No. 609 Squadron bojoval u Dunkerku i v Bitvě o Británii. S 16 sestřely se stal jedním z nejúspěšnějších stíhačů jak u No. 609 Squadron, tak i samotné Bitvy o Británii. Dne 28. listopadu se u ostrova Wight zapojil se svým oblíbeným Spitfirem X4586 PR-O do boje s letouny Bf 109, přičemž rádiem oznámil, že právě dosáhl svého 16. sestřelu. S největší pravděpodobností se jeho obětí stal major Helmut Wick, komodor JG 2 a v té době nejlepší aktivní eso Luftwaffe s 56 sestřely na kontě. O chvíli později se však Dundas sám stal obětí Wickovy dvojky, poručíka Rudiho Pflanze, rovněž esa z JG 2. Ačkoli byl Wick viděn, jak seskakuje na padáku, nikdy nebyl nalezen, stejně jako jeho přemožitel Dundas.

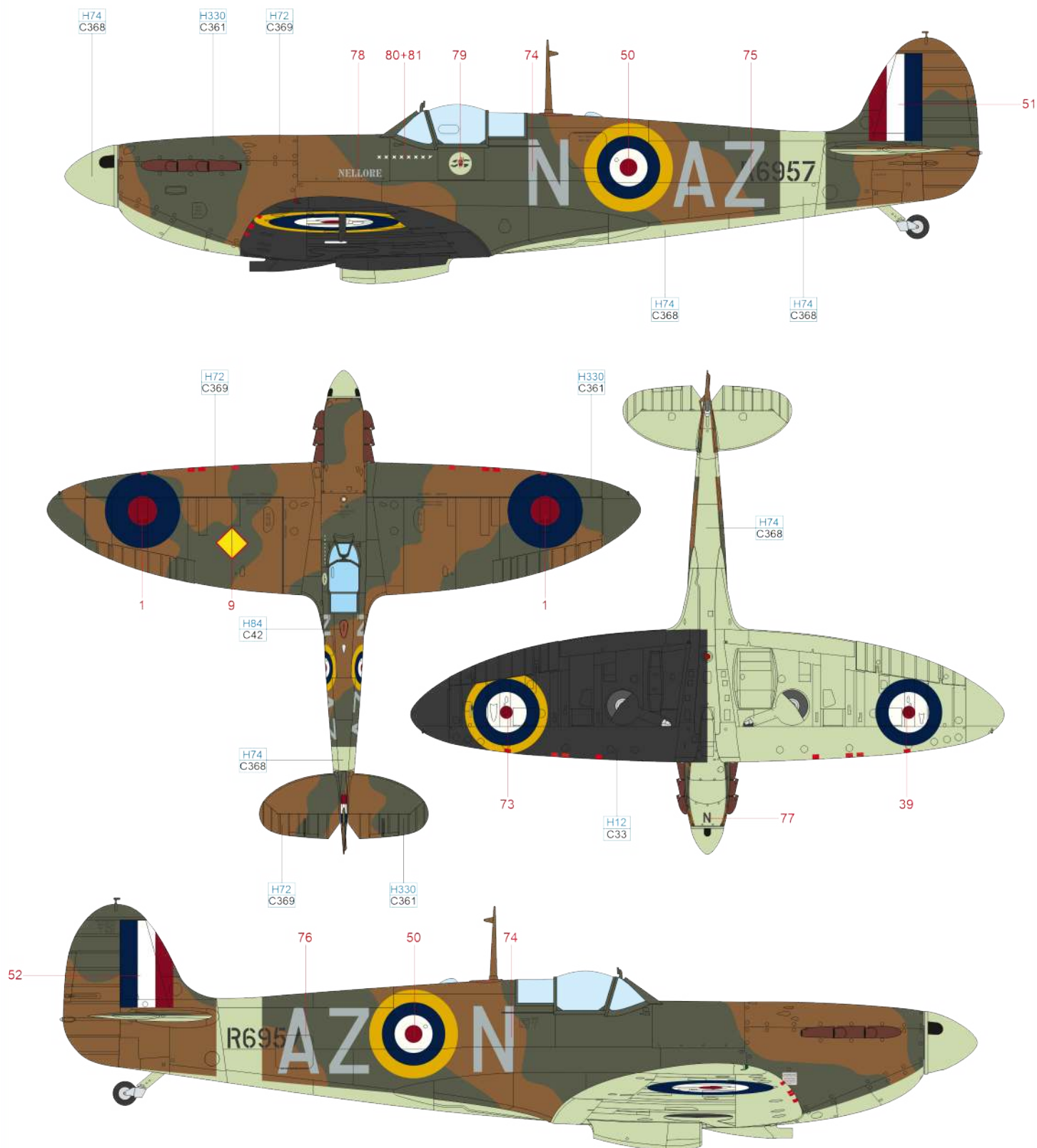

DARK EARTH H72 C369 DARK GREEN H330 C361 SKY H74 C368 MAHOGANY H84 C42 BLACK H12 C33

eduard

K R6957, Sgt Alan S. Harker, No. 234 Squadron, RAF St. Eval, Velká Británie, listopad 1940 – březen 1941

Alan Harker absolvoval výcvik na dvoumotorových letadlech Anson v září 1939. Přihlásil se jako dobrovolník k nočním stíhačům a byl přidělen k No. 234 Squadron, která měla ve výzbroji letouny Blenheim Mk.II. V květnu 1940 však byla jednotka přezbrojena na letouny Spitfire a následně se stala jednou z neúspěšnějších během celé Bitvy o Británii. Vedle es F/Lt Petersona Hughese (17 sestřelů) a P/O Roberta Doe (16 sestřelů), byl dalším úspěšným pilotem právě Alan Harker, který dosáhl sedmi potvrzených sestřelů, dalších čtyř pravděpodobných a k tomu dva nepřátelské letouny poškodil. Se Spitfirem R6957 létal Sgt. Harker od září 1940 do března 1941. Od 27. listopadu 1940 vešlo v platnost nové nařízení rychlého rozpoznání letounů vlastní-cizí pro všechny letouny Fighter Command. Nově byl kužel vrtule a prstenec před VOP zbarven v novém odstínu Sky, případně Sky Blue, spodní strana levého křídla byla nově v černé barvě.

DARK EARTH	H72 C369	DARK GREEN	H330 C361	SKY	H74 C368	MAHOGANY	H84 C42	BLACK	H12 C33
------------	----------	------------	-----------	-----	----------	----------	---------	-------	---------

eduard

